

UNIwersytet
Przyrodniczy
w Poznaniu

WIEŚCI AKADEMICKIE

CZASOPISMO UNIwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu

NR 2 (125)

LUTY 2009

ISSN 1429-3064

Konkurs dla młodych naukowców: od lewej A. Aylin, T. Rusch, T. Caliński, G. Trenkler, W. Rejchel, A. Markiewicz, S. Puntanen

JUBILEUSZ prof. Tadeusza Calińskiego

Jubileusz prof. T. Calińskiego:
od lewej: M. Calińska, T. Caliński,
Rektor prof. G. Skrzypczak,
prof. A. Dobek, prof. W. Marzantowicz

Jubilat – prof. T. Caliński

Jubilat podczas rozdzielania
wspaniałego tortu

Kwiaty i gratulacje dla Profesora

Profesor T. Caliński

Od Redakcji

Oddajemy do Państwa rąk drugi już numer „Więści Akademickich”. Znajdziecie w nim zarówno stare, jak i nowe propozycje czytelnicze, na przykład sprawozdanie z kolejnego posiedzenia Senatu, garść informacji z kola PTTK wraz z podsumowaniem sezonu turystycznego 2008, sylwetki nowych profesorów, wspomnienia o tych, którzy już odeszli. Zaprezentujemy sprawozdanie z uroczystości, która odbyła się w budynku Katedry Chemii, a z kolei przedstawiciele naszej społeczności z Katedry Entomologii Leśnej opowiedzą o wizycie grupy studentów oraz pracowników Instytutu Entomologii, Fitopatologii i Ochrony Lasu Uniwersytetu w Wiedniu. Jak co roku, jedną stronę okładki oddamy Wydziałowi Melioracji i Inżynierii Środowiska – obejrzymy zdjęcia z Balu Meliorantów i powspominamy ich (i nie tylko...) karnawałowe szaleństwa.

Większość zamieszczonych w tym numerze „Więści Akademickich” artykułów jest aktualna, niemniej do rąk redakcji wciąż trafia dużo materiałów dotyczących wydarzeń z roku 2008 i wcześniejszych, które – z wiadomych przyczyn – nie zostały na naszych łamach opublikowane. Na gorącą prośbę tych osób, które pragną – mimo znacznego niekiedy poślizgu czasowego – zaprezentować społeczności naszej Uczelni pewne przemyślenia, wydarzenia czy jubileusze, zamieszczamy w tym i następnych numerach „Więści” materiały poniekąd „archiwalne” (nie należy ich jednak mylić z „nieaktualnymi”!). Aż do wyczerpania materiałów będzie to stała rubryka zatytułowana „Więści 2008”.

Jednocześnie redakcja nadal prosi o przekazywanie artykułów oraz fotografii, które zostaną wykorzystane w kolejnych zeszytach naszego miesięcznika.

Zapraszamy do lektury!

Aktualny adres elektroniczny redakcji jest następujący:
wiesci.akademickie@up.poznan.pl

Zapewniamy, że nie ulegnie on już zmianie.

Ponadto informujemy, że na stronach internetowych naszego Uniwersytetu ten i kolejne numery „Więści Akademickich” prezentowane będą w kolorze. Proszę nam wierzyć, to ogromna różnica w odbiorze. Niestety, w dobie kryzysu gospodarczego nie możemy sobie pozwolić – co wielokrotnie sugerowano redakcji – na druk barwny. A szkoda...

W NUMERZE M.IN.:

Piąte posiedzenie Senatu Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu	2
Jubileusz prof. Tadeusza Calińskiego (dr Katarzyna Filipiak)	6
Spotkanie Komitetu Ochrony Roślin PAN z pracownikami Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu (prof. Barbara Wilkaniec)	6
Nowi profesorowie: Iwona Mejza oraz Włodzimierz Breś	8-9
Uroczystość w budynku Katedry Chemii (dr Agnieszka Waśkiewicz oraz prof. Piotr Goliński)	10
Wołyńska 35 – jak nowa! (prof. Monika Kozłowska)	14
Bal – na dobry początek (Emilia Wytykowska-Sroka)	15
Profesorowi Zenonowi Krzywańskiemu na osiemdziesiąte urodziny	16
Co robi Związek Nauczycielstwa Polskiego na naszej Uczelni? (prof. Stanisław Dziegielewski)	17
Zajęcia dydaktyczne studentów austriackich w Katedrze Entomologii Leśnej (dr Ignacy Korczyński oraz dr Andrzej Mazur)	19
Gwiazdkowy Turniej Piłki Halowej oraz zawody strzeleckie „Noworoczne Strzelanie” (Marek Licznierski)	20
Wspomnienie o prof. Henryku Gąsiorowskim (prof. Wiktor Obuchowski oraz prof. Jan Michniewicz)	21
Wspomnienie o prof. Stefanie Kinastowskim (dr Henryk Kasprzyk, dr Jadwiga Grabarkiewicz-Szczęсна oraz prof. Piotr Goliński)	22
Wspomnienie o dr. Lechu Kapicy (prof. Jerzy Smardzewski)	23
Kolo PTTK w 2008 roku – podsumowanie (dr Jerzy Świąg)	24

WIĘŚCI AKADEMICKIE

miesięcznik

Wydawca:

Uniwersytet Przyrodniczy
w Poznaniu

Przewodniczący Rady Programowej:

prof. dr hab. Jan Pikul
prorektor ds. nauki i współpracy z zagranicą

Redaktor naczelna:

Ewa Strycka
4est@up.poznan.pl

Adres redakcji:

60-637 Poznań, ul. Wojska Polskiego 28
wiesci.akademickie@up.poznan.pl

Wersja elektroniczna:

www.au.poznan.pl
www.up.poznan.pl

Skład i łamanie: perfekt sp.j.

Druk: Zakład Graficzny
Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu

Redakcja stara się zwracać materiały nie zamówione i zastrzega sobie prawo skracania i opracowywania nadesłanych tekstów oraz zmiany ich tytułów. Redakcja nie odpowiada za treść zamieszczanych reklam i ogłoszeń.

Piąte posiedzenie Senatu

Kolejne, piąte już posiedzenie Senatu Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu odbyło się 28 stycznia 2009 roku. Obradom przewodniczył JM Rektor – prof. dr hab. Grzegorz Skrzypczak.

Na początku spotkania Rektor przywitał wszystkich zebranych, a następnie Senat wręczył **mianowania** na stanowisko:

profesora zwyczajnego:

- prof. dr. hab. Januszowi Czapskiemu
- prof. dr. hab. Tomaszowi Szwarczkowskiemu

profesora nadzwyczajnego:

- dr. hab. Zbigniewowi Gołasiowi
- dr. hab. Markowi Siwulskiemu

profesora nadzwyczajnego na okres pięciu lat:

- dr hab. Hannie Jackowiak
- dr. hab. Tomaszowi Strabłowi
- dr hab. Jolancie Floryszak-Wieczorek
- dr. hab. Piotrowi Koniecznemu
- dr hab. Eleonorze Lampart-Szczapie.

*

Następnym punktem obrad Senatu było **wręczenie studentom dyplomów potwierdzających przyznanie stypendiów Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za osiągnięcia w nauce**. Zgodnie z rozporządzeniem tegoż ministra z dnia 16 sierpnia 2006 roku w sprawie szczegółowych warunków i trybu przyznawania oraz wypłacania stypendium za wyniki w nauce, takie stypendium może otrzymać student, który: zaliczył kolejny rok akademicki, nie powtarzał żadnego roku studiów, posiada osiągnięcia naukowe i wykazuje się aktywnością naukową, a ponadto uzyskał w okresie zaliczonych lat studiów średnią ocen nie niższą niż 4,5. Aż siedmioro studentów naszego uczelni otrzymało owe stypendia, a są to: studenci kierunku **biotechnologia** (Wydział Rolniczy): Tomasz Kolanowski, Paweł Zmora, Maria Grześ, Patrycja Anna Konieczna i Katarzyna Rybak. Pozostałe dwa stypendia uzyskali studenci kierunku **zootechnika** (Wydział Biologii i Hodowli Zwierząt): Alicja Borowska, która po raz drugi otrzymała takie stypendium, oraz Mariusz Meller, który otrzymał je po raz trzeci.

*

Piątym punktem obrad Senatu było **wręczenie studentom nagród i wyróżnień za rok akademicki 2007/2008**. Nagroda pieniężna Rektora przyznawana jest studentom naszej Uczelni, którzy w poprzednim roku akademickim uzyskali średnią ocen z egzaminów i zaliczeń nie niższą niż 4,0 i jednocześnie wyróżniali się aktywną działalnością społeczną na rzecz środowiska studentckiego lub Uniwersytetu. Za rok akademicki 2007/2008 Rektorska Komisja ds. Nagród i Wyróżnień rozpatrzyła, a JM Rektor przyznał dwadzieścia jeden nagród pieniężnych (każda w kwocie 1150 zł brutto). Nagrody otrzymali następujący studenci:

- Wydziału Rolniczego: Aleksandra Kucharska (kierunek **biotechnologia**), członek Senatu; Monika Florek (**ochrona środowiska**); Joanna Gosławska (**ochrona środowiska**); Daria Świerblewska (**rolnictwo**); Monika Szuba (**rolnictwo**); Aneta Cwojdzinska (**technika rolnicza i leśna**) i Daniel Waszkiewicz (**technika rolnicza i leśna**)
- Wydziału Leśnego: Hanna Malewska (kierunek **leśnictwo**) i Barbara Karwowska (**leśnictwo**)
- Wydziału Hodowli i Biologii Zwierząt: Dagna Kręglewska (kierunek **biologia**); Marta Kaczmarek (**zootechnika**) i Mariusz Meller (**zootechnika**), stypendysta MNiSzW
- Wydziału Technologii Drewna: Aleksandra Garczarek (kierunek **technologia drewna**) i Michał Zieliński (**technologia drewna**)
- Wydziału Ogrodniczego: Agnieszka Błaszyk (kierunek **ogrodnictwo**) i Martyna Płociniczak (**ogrodnictwo**)
- Wydziału Nauk o Żywności i Żywieniu: Katarzyna Roszak (kierunek **technologia żywności i żywienie człowieka**)
- Wydziału Melioracji i Inżynierii Środowiska: Joanna Borsiak (kie-

runek **inżynieria środowiska**) i Karolina Piechota (**inżynieria środowiska**)

- Wydziału Ekonomiczno-Społecznego: Paulina Anioła (kierunek **ekonomia**) i Katarzyna Stefańska (**ekonomia**).

Czterdziestu trzech studentów naszej Uczelni, którzy w poprzednim roku akademickim wyróżniali się aktywną działalnością społeczną na rzecz środowiska studentckiego oraz naszego Uniwersytetu, otrzymało **listy gratulacyjne od Jego Magnificencji Rektora**. W imieniu wszystkich wyróżnionych i uhonorowanych podziękowania na ręce rektora złożyła pani Hanna Malewska, studentka kierunku leśnictwo.

*

Dziewiątym punktem obrad Senatu było podjęcie uchwały w sprawie **łącznego prowadzenia kierunku studiów przez podstawowe jednostki organizacyjne**. Projekt uchwały przedstawiła Pani Rektor M. Kozłowska, a opinię Senackiej Komisji ds. Studiów zaprezentował prof. J. Korczak. Swoje uwagi, wątpliwości, pytania i uzupełnienia wygłosili kolejno: mgr P. Urbański, Prorektor Cz. Szafrąński, dr J. Leśny, prof. M. Mańka i prof. A. Miler. W wyniku głosowania uchwała nr 51/2009 w sprawie łącznego prowadzenia kierunku studiów przez podstawowe jednostki organizacyjne została przyjęta (46 głosów „tak”, trzy głosy „wstrzymujące się” i zero przeciwnych).

*

Przyjęto również uchwałę nr 52/2009, zatwierdzającą na podstawie § 27 ust. 1 pkt 28, w związku z § 40 ust. 1 *Statutu Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu*, załącznik do owej uchwały: **Regulamin Rady ds. Zakładów Doświadczalnych**. Tym samym stracił moc *Regulamin Rady ds. Zakładów Doświadczalnych* zatwierdzony uchwałą nr 239/2007 Senatu z dnia 24 października 2007 roku.

*

Piąty Senat Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu na podstawie § 28 ust. 6 *Statutu Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu* postanowił powołać **Doraźną Senacką Komisję ds. Nowelizacji Statutu** w składzie:

Przewodniczący: dr hab. Leszek Piechnik, prof. nadzw.
Członkowie: prof. dr hab. Janusz Czapski
prof. dr hab. Andrzej Rutkowski
dr hab. Jerzy Bykowski
dr inż. Magdalena Człapka-Matysik
dr inż. Wawrzyniec Czubak
inż. Jadwiga Wojtasiak
Błażej Klonowski.

„Zadaniem Komisji jest opracowanie propozycji niezbędnych zmian w *Statucie Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu* uchwalonym 30 czerwca 2006 roku (z późniejszymi zmianami). Do działania Komisji stosuje się odpowiednio zasady określone w *Ramowym regulaminie komisji senackich Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu*, stanowiącym załącznik do uchwały nr 1/2008 Senatu z dnia 24 września 2008 r.

Komisja rozpoczęła działalność z dniem powołania, a zakończy [ją] z dniem uchwalenia przez Senat zmian zaproponowanych przez nią w *Statucie*”.

*

Następnie Prorektor Cz. Szafrąński skierował do zebranych na Senacie prośbę o „poparcie projektu uchwały w sprawie **ustalenia struktury indywidualnych wynagrodzeń zasadniczych pracowników naszego Uniwersytetu w celu naliczenia podatku dochodowego od osób fizycznych**”. Przypomniał, że „poprzednią uchwałę w tej sprawie Senat podjął w roku 1996, a więc według starej ustawy o szkolnictwie wyższym z 1990 roku i na podstawie innych przepisów, z których część już nie obowiązuje lub które zo-

stały mocno zmienione. Stąd wyniknęła bardzo pilna potrzeba podjęcia nowej uchwały w tej sprawie”.

Na ten temat wypowiedzieli się przedstawiciele trzech senackich komisji: prof. J. Korczak odczytał opinię Senackiej Komisji ds. Studiów, prof. L. Piechnik (w zastępstwie prof. A. Mocka) – Senackiej Komisji ds. Kadr Naukowych, a prof. M. Mańka – Senackiej Komisji ds. Studiów. Wszystkie trzy, z drobnymi poprawkami, pozytywnie zaopiniowały projekt nowej uchwały. Głos zabrał jeszcze prof. M. Świtoński, który wyraził ubolewanie, że o opinię w tej sprawie nie zwrócono się do Senackiej Komisji ds. Nauki i Współpracy z Zagranicą. Powiedział m.in.: „Chyba nie muszę nikogo przekonywać, że prace naukowe są autorską pracą twórczą, dlatego żałuję, że nasza Komisja nie była proszona o opinię w tej sprawie”. Prorektor Cz. Szafrąński odpowiedział, że „naszym celem nie było, żeby przy opiniowaniu projektu tej uchwały pominąć Senacką Komisję ds. Nauki i Współpracy z Zagranicą, ale po prostu wzorowaliśmy się na poprzedniej uchwale”.

Po długiej dyskusji, w której głos zabrali kolejno: prof. M. Świtoński, mgr P. Urbański, prof. M. Mańka, prof. A. Rutkowski, Dziekan M. Sznajder, prof. R. Zakrzewski, prof. K.W. Nowak, dr C. Beker oraz mec. M. Janczyk, Senat pod przewodnictwem Rektora G. Skrzypczaka przyjął uchwałę nr 54/2009 „w sprawie ustalenia struktury indywidualnych wynagrodzeń zasadniczych pracowników Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu w celu naliczenia, zgodnego z prawem autorskim, podatku dochodowego od osób fizycznych” (głosów „za” – 38, „wstrzymujących się” – 5, nikt nie był „przeciw”).

*

Również Prorektor Cz. Szafrąński zwrócił się do Wysokiego Senatu „z uprzejmą prośbą o **wyrażenie zgody na przeznaczenie dodatkowych środków z dochodów własnych na zmianę zasad wynagradzania pracowników naszego Uniwersytetu**”. Chodziło o to, by Senat wyraził zgodę na „włączenie dotychczasowej premii do wynagrodzenia zasadniczego, ale pomniejszonej o skutki wysługi lat w tym wynagrodzeniu zasadniczym”. Propozycję tę Prorektor Cz. Szafrąński motywował następująco: „Miesięczna premia indywidualna już dawno straciła charakter uznaniowy i [...] główny cel, jakim było motywowanie pracowników do efektywnego wykonywania powierzonych im zadań [...]. Analizowaliśmy ten problem, poprosiłem Dział Płac o dane i pytałem, czy jest jakieś zróżnicowanie. Okazuje się, że żadnego zróżnicowania nie ma. Jeżeli nawet jakiś kierownik robił zróżnicowanie, to po odwołaniach Władze Rektorskie przywracały premię, bo na jej obniżenie nie znajdowano wystarczających powodów [...]. Powodem takiego stanu rzeczy jest brak jasnych i obiektywnych kryteriów oceny wykonywania zadań służbowych. Chciałbym poinformować Wysoki Senat, że powyższa regulacja, którą zaproponowaliśmy związkowi zawodowemu, nie powoduje obniżenia dotychczasowego wynagrodzenia, natomiast zależy nam na pozostawieniu premii w rezerwie Rektora, bo Rektor musi mieć jakieś narzędzie do wynagradzania pracowników – mówię tu o pracownikach niebędących nauczycielami akademickimi, bo tylko oni otrzymują premię – którzy w poprzednim kwartale wykazali się dużym zaangażowaniem na rzecz naszego Uniwersytetu. Takie były nasze propozycje”.

Prorektor Cz. Szafrąński dodał jeszcze, że dotychczas „włączenie premii pomniejszonej o wysługę lat powodowało pewne spłaszczenie struktury wynagradzania pracowników niebędących nauczycielami i dlatego (po przeprowadzeniu pewnych symulacji) zaproponowaliśmy w trakcie negocjacji i posiedzeń roboczych, żeby wszystkim pracownikom niebędącym nauczycielami podwyższyć najpierw wynagrodzenie zasadnicze o 2%. Dopiero potem do wynagrodzenia zasadniczego zostanie włączona premia (odpowiednio pomniejszona), co trochę zniweluje skutki ewentualnego spłaszczenia płac. Przeprowadzenie takiej operacji będzie kosztowało 460 tys. złotych, co wpisano do projektu uchwały”.

Poza tym Prorektor Cz. Szafrąński zwrócił uwagę Wysokiego Senatu na fakt, że „kryzys gospodarczy nie ominął Polski”, w związku z tym pieniądze płynące z budżetu państwa będą zapewne mniejsze niż dotąd. „Nie wiemy jeszcze dokładnie – mówił Prorektor Cz. Szafrąński – jakie środki z Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa

Wyższego otrzymamy na działalność podstawową, na badania statutowe i na badania własne. Z mediów wiadomo, że Pan Premier zobowiązał wszystkich ministrów do szukania oszczędności w swoich resortach. Mieliśmy niedawno spotkanie z panią poseł, która potwierdziła to, co już chyba wszyscy wiemy, że według zamierzeń Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego od przyszłego roku mają się zmienić zasady finansowania badań naukowych. Ma nie być środków na badania własne, a środki na badania statutowe będą otrzymywały tylko te wydziały, które będą miały kategorię A (może najlepiej A+, bo wtedy to będzie pewne źródło) no i kategorię B. Wydziały, które będą miały kategorię C, środki na badania statutowe otrzymają tylko na sześć miesięcy [...]. Takie wydziały będą musiały podwyższyć swój poziom w ciągu dwóch lat [...]. Z przedstawionych Państwu informacji wynika, że środki finansowe, które otrzymamy z budżetu państwa, mogą, podkreślam: mogą być istotnie niższe niż dotychczas otrzymane”.

Profesor Cz. Szafrąński powiedział również, że „w tak trudnym okresie [kryzysu gospodarczego i jego skutków dla naszej Uczelni] nie wolno dalej tolerować i na pewno ja nie będę tolerował bierności, braku kompetencji i nieuzasadnionej rozrzutności w wydawaniu środków finansowych. Apeluję do Wysokiego Senatu – bo są tutaj dziekani, kierownicy katedr, dyrektorzy instytutów i reprezentanci całej społeczności – **skończmy z rozrzutnością naszych środków, które tak trudno zdobywamy**. Chcemy i będziemy dodatkowo wynagradzać osoby oraz całe zespoły [...], które starają się o środki finansowe na badania naukowe, aparaturę i działalność dydaktyczną. Dlaczego pan doktor, który postarał się o dodatkowe środki, ma mieć na tym samym stanowisku takie same wynagrodzenie, jak inny doktor, który przez ostatnich kilka lat nawet nie spłamił się napisaniem wniosku – już nawet nie mówię, że nie otrzymał środków. Takie przypadki są w naszym środowisku. Osobom, które aktualnie zajmują funkcje kierownicze na wydziałach i w administracji centralnej, stawiane są następujące zadania:

- zwiększenie aktywności w pozyskiwaniu środków pozabudżetowych na całą działalność naukową
- pełna dyscyplina w wydatkowaniu otrzymanych środków.

Nie będziemy dalej tolerować świadomego przekraczania środków otrzymanych od dziekana czy z administracji centralnej, łącznie z konsekwencjami służbowymi i finansowymi. Nie może być takiej sytuacji, że jedne katedry – wiedząc, ile mają środków do dyspozycji – utrzymują się w wyznaczonych granicach, natomiast inne katedry świadomie przekraczają wydatki i w ten sposób czerpią z naszych wspólnych środków. Tego już nie będzie. Od wszystkich osób pełniących funkcje kierownicze oczekujemy racjonalnego wydatkowania posiadanych środków. Chcemy również, żeby wszystkie osoby zajęły się właściwą strukturą zatrudnienia w katedrach, na wydziałach, w administracji centralnej i w obsłudze. Już nie ma tego, co było dotąd [...]. Jeżeli ktoś ma osiągnięcia merytoryczne, jest dobrym menadżerem i zdobywa środki na badania naukowe, to na pewno wyrażę zgodę na otwarcie konkursu na stanowisko profesora nadzwyczajnego w tej Uczelni. Liczyć się będzie rzeczywista aktywność w działalności naukowej, organizacyjnej i w zdobywaniu środków. Państwo dziekani już dostali ode mnie wstępne założenia polityki kadrowej. Już niedługo poprosimy poszczególne komisje senackie o opinie i cały Senat zajmie się tym problemem. Oczywiście bardziej trzeba pilnować struktury zatrudnienia na wydziale, bo może się zdarzyć, że w jakiejś jednostce będzie już trzech dobrych profesorów, ale dlatego ten czwarty, który ma dobre osiągnięcia po habilitacji, ma czekać na stanowisko profesora cztery czy pięć lat? Dziekani, jako liderzy wydziałów, powinni czuć nad właściwą strukturą zatrudnienia, żeby byli też adiunkci i asystenci, ale duża grupa profesorów też może być. To Państwu gwarantujemy”.

W projekcie uchwały zaproponowano Wysokiemu Senatowi „wyrażenie zgody na przeznaczenie z dochodów własnych pewnych środków na **zwiększenie kierownikom dodatków funkcyjnych – o 30% dla nauczycieli i o 15% dla pozostałych**”. Uzasadniono

Ciąg dalszy na stronie 4

Piąte posiedzenie Senatu

Ciąg dalszy ze strony 3

to tym, że „jeżeli będziemy biernie czekać tylko na to, co da nam Ministerstwo, to w tym kryzysie nic nie uzyskamy. Jeżeli będziemy mieć dużą aktywność w zdobywaniu środków pozabudżetowych, to będzie nas stać nie tylko na zapewnienie pokrycia tych dodatków funkcyjnych, ale również [...] na dalszy rozwój Uniwersytetu”. Na Uczelni już jest realizowany program oszczędnościowy. „Pan Kanclerz dostał oficjalne zadanie, że ma znaleźć prawie 1,2 mln zł”, na pewno jednak Władze Rektorskie nie będą oszczędzać na wynagrodzeniach pracowników, lecz na wydatkach rzeczowych.

Na koniec Prorektor Cz. Szafrąński wystąpił z wnioskiem o **zwiększenie dodatku funkcyjnego dla Pana Rektora**. Motywował to następująco: „Powołując nowych rektorów, Pani Minister dała najniższe dodatki funkcyjne, jakie są możliwe w taryfikatorze [...]. Pomimo pisma z prośbą, które wysłałem do Ministerstwa, Pani Minister wskazała, że – zgodnie z ustawą *Prawo o szkolnictwie wyższym* – wynagrodzenie dla rektora każdej uczelni ustala Minister Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Na moją prośbę Pani Minister odpowiedziała, że oczywiście można podwyższać dodatki funkcyjne, ale z dochodów własnych uczelni, czyli ze środków pozabudżetowych [...]. Zwracam się [więc] do Wysokiego Senatu z wnioskiem o wyrażenie zgody na podwyższenie dodatku funkcyjnego dla naszego Rektora o 5 tysięcy złotych netto [...]. Chciałbym poinformować, że w wielu innych uczelniach, w tym także ze środowiska poznańskiego, już we wrześniu czy październiku ubiegłego roku senaty podjęły odpowiednie uchwały i rektorzy tych uczelni dostają powiększone dodatki funkcyjne już od 1 września 2008 roku. Myślę, że prestiż naszego Uniwersytetu wymaga, żeby nasz Rektor nie czuł się jak ubogi krewny wśród grona rektorów uczelni publicznych, dlatego bardzo apeluję, żeby Wysoki Senat zaakceptował tę podwyżkę”.

pozytywną opinię Senackiej Komisji ds. Budżetu i Finansów, która obradowała w tej sprawie 27 stycznia 2009 roku (cztery głosy „za”, zero „przeciw” i „wstrzymujących się”), przedstawił zebranym prof. K.W. Nowak. W uzasadnieniu czytamy m.in.: „Komisja uznała, że premię indywidualną trudno jest nadal traktować jako część motywacyjną wynagrodzenia i może ona zostać włączona do wynagrodzenia zasadniczego. Zmiana ta nie spowoduje obniżenia dotychczasowego wynagrodzenia. W przypadku dodatków funkcyjnych podkreślono, że nie dokonano ich zwiększenia przy poprzednich regulacjach płac w 2005 i 2008 roku, a więc ich motywacyjny charakter znacznie się zmienił. Obecna sytuacja szkolnictwa wyższego wymaga dużej aktywności w pozyskiwaniu środków finansowych na działalność naukową, dbałości o podwyższenie poziomu dydaktyki i rozwój kadry. Wszystkie te działania wymagają większego wysiłku i nakładu pracy na rzecz Uniwersytetu, czemu ma sprzyjać podwyższenie dodatków funkcyjnych. Zasadność wysokości dodatków jest bardzo trudna do określenia. Należy zwrócić jednak uwagę, że dodatek nie powinien tracić swojego motywacyjnego charakteru i celowe byłoby skonstruowanie pewnego mechanizmu kontrolnego, który należycie wskazałby, jak dopasować wysokość dodatku funkcyjnego do efektów pracy osoby otrzymującej ten dodatek – np. wzrost lub spadek liczby wysoko punktowanych publikacji, wzrost lub spadek nakładów uzyskiwanych ze źródeł zewnętrznych na badania itp.”

Głos w dyskusji zabrał prof. M. Świtoński. Zgodził się z większością propozycji zgłoszonych przez Prorektora Cz. Szafrąńskiego, nie poparł tylko w jednej kwestii: podwyższenia dodatków funkcyjnych dla nauczycieli akademickich. Stwierdził, że „ten większy dodatek funkcyjny dostanie kierownik katedry, który spełnia albo przynajmniej stara się spełnić te wszystkie kryteria, o których Pan Rektor był uprzejmy wspomnieć, ale większy dodatek dostanie również ten kierownik, który nic w tej sprawie nie zrobił. Uważam, że wizja motywacyjna nie zostanie w ten sposób spełniona. Zamiast zwiększenia dodatku dla nauczycieli akademickich wolalbym, żebyście Państwo Rektorzy zaproponowali rozwiązanie takie, które jest praktykowane w niektórych

uczelniach w Polsce, gdzie wprowadzono roczne stypendia dla najbardziej aktywnych pracowników naukowych”.

Prorektor Cz. Szafrąński odparł, że „w tej chwili trudno stwierdzić, czy ta uchwała da efekt, czy też nie”, a poza tym przypomniał, iż „wyższy dodatek funkcyjny dajemy kierownikom wszystkich jednostek organizacyjnych tylko na 9 miesięcy, bo od 1 października będą nowi kierownicy”. Dodał też, że w pełni się zgadza z prof. M. Świtońskim w kwestii innych rozwiązań i że „tak chcemy zrobić w kolejnych etapach”.

Propozycję uchwały, którą przedstawił Prorektor Cz. Szafrąński, poddano głosowaniu, w wyniku którego „Senat Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu [...] postanowił ze środków Uczelni niepochodzących z dotacji budżetowej przeznaczyć w 2009 roku na zwiększenie wynagrodzeń:

- kwotę 460 000 zł na skutki włączenia premii do wynagrodzeń zasadniczych pracowników niebędących nauczycielami akademickimi wraz z pochodnymi
- kwotę 57 000 zł na podwyższenie dodatków funkcyjnych pracowników niebędącym nauczycielami akademickimi wraz z pochodnymi
- kwotę 655 000 zł na podwyższenie dodatków funkcyjnych nauczycielom akademickim wraz z pochodnymi, w tym Rektora w kwocie 6690 zł miesięcznie brutto”.

Ponadto Senat postanowił wystąpić z wnioskiem do Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego o przyznanie Rektorowi, począwszy od 1 stycznia 2009 roku, dodatku funkcyjnego podwyższonego o kwotę wskazaną w § 1 lit. c [czyli 6690 zł miesięcznie brutto].

Uchwała weszła w życie z dniem podjęcia, z mocą od 1 stycznia 2009 roku.

*

Piąty Senat Uniwersytetu Przyrodniczego **uchwalił prowizorium budżetowe na rok 2009**. Jego podstawy i założenia zaprezentował zebranym Rektor G. Skrzypczak, z kolei prof. K.W. Nowak przedstawił w tej sprawie opinię Senackiej Komisji ds. Budżetu i Finansów (pozytywną), a prof. R. Zakrzewski odczytał opinię Senackiej Komisji ds. Organizacji i Rozwoju (również pozytywną). Głos zabrał Prorektor Cz. Szafrąński, proponując, „by sprzedać jak najwięcej [...] gruntów [...], które nie są potrzebne do naszej działalności naukowej i dydaktycznej, ale przy jednym zastrzeżeniu [...], że te pieniądze przeznaczymy nie na konsumpcję, ale na dalszy rozwój Uniwersytetu, na nowe inwestycje itd. Tak powinniśmy zrobić. Swego czasu tak zrobiło SGGW w Warszawie i w ten sposób bardzo poprawiono sobie całą infrastrukturę”.

Pytanie o to, które budynki Uczelni zostaną poddane termomodernizacji, zadała inż. J. Wojtasiak, proponując jednocześnie, by zająć się sprawą wind w budynku Wydziału Nauk o Żywności i Żywieniu. „Te windy koniecznie muszą być wymienione – powiedziała. – Jechałam tam windą i bałam się, że spadnę”.

Kanclerz Z. Szalaty wyjaśnił kwestie związane z termoizolacją budynków Uczelni (dane o budynkach są zbierane, do 6 marca należy przygotować dokumentację, żeby przystąpić do konkursu Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej o dofinansowanie prac), a Prorektor Cz. Szafrąński obiecał, że zajmie się sprawą niebezpiecznych wind w budynku WNoZiZ.

*

Na zakończenie zebrani **przyjęli protokół IV posiedzenia Senatu z dnia 17 grudnia 2008 roku oraz protokół nadzwyczajnego posiedzenia Senatu z dnia 7 stycznia 2009 roku**.

W wolnych głosach i wnioskach głos zabrała **Prorektor M. Kozłowska**, informując zebranych o przygotowaniach do nowego semestru, a **dr C. Becker**, rzecznik prasowy naszego Uniwersytetu, zwrócił się „z serdeczną prośbą do wszystkich członków Senatu naszego Uniwersytetu, aby w swoim środowisku, w swoim otoczeniu przekazali taki pogląd, aby wewnętrzne sprawy załatwiać na poziomie

Uczelni, bo mamy demokrację, która pozwala nam wszelkie sprawy załatwiać na poziomie Uczelni. Nie należy z pewnymi sprawami od razu wychodzić na zewnątrz, dlatego że media skwapliwie to wykorzystują. Później bardzo trudno prostować pewne informacje. Każdy powinien mieć tę świadomość, że załatwiając swoje sprawy, powinien mieć także na względzie wspólne dobro nadrzędne, czyli dobrą opinię o naszym Uniwersytecie”. Słowa te potwierdził **Rektor G. Skrzypczak**, dodając: „Musimy z ramienia Uczelni oficjalnie tłumaczyć się, czy prostować pewne rzeczy, które do mediów trafiają z trochę niższego szczebla. Oczywiście jest to prośba, pewien apel, żeby ewentualne wychodzenie z pewnymi sprawami poza Uniwersytet było zawsze dobrze przemyślane”.

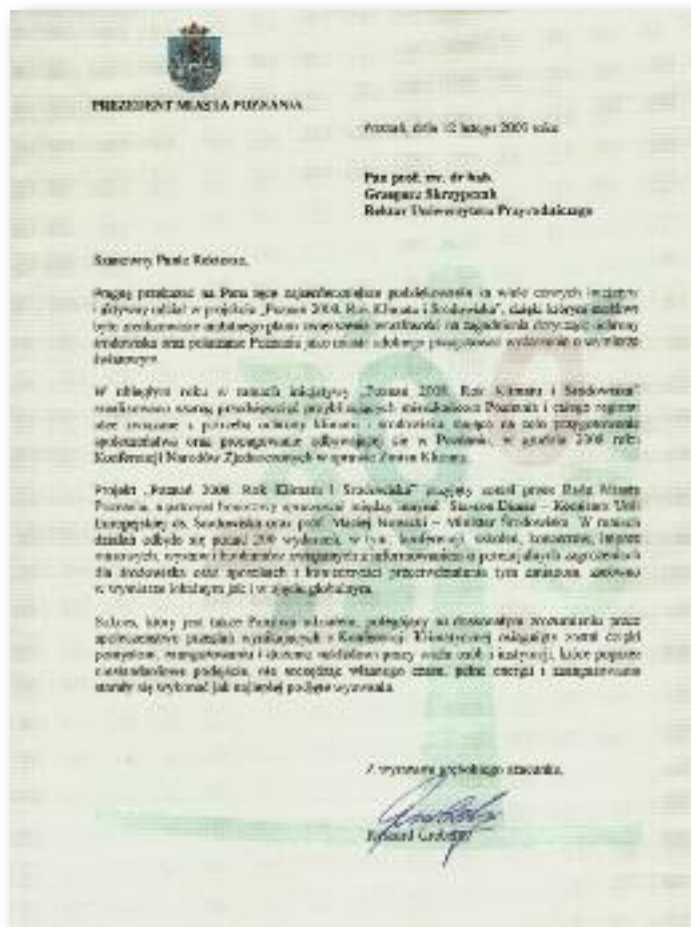
Rektor G. Skrzypczak poinformował również, „że w wyniku pozytywnego zakończenia oceny merytorycznej wniosku o dofinansowanie realizacji projektu w ramach **poddziałania 1.3.1 osi priorytetowej »Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka«, w pierwszym konkursie z 2008 roku wniosek z naszej Uczelni został umieszczony na liście rankingowej projektów rekomendowanych do wsparcia, co jest równoznaczne z uzyskaniem dofinansowania**. W związku z tym w najbliższym czasie zostaniemy poproszeni o przygotowanie dokumentów niezbędnych do podpisania umowy o finansowaniu tego projektu. Wniosek w tej sprawie został zgłoszony przez Pana dra Wajszczyka i zespół z Katedry kierowanej przez Pana prof. Sznajdera. Tytuł zgłoszonego projektu brzmi: »Opracowanie indeksu gatunkowego i optymalizacja technologii produkcji wybranych roślin energetycznych«. Na ten projekt, który będzie realizowany w kooperacji z innymi jednostkami, przyznano dofinansowanie w kwocie 11 297 399 złotych. Jest to ogromna kwota. Ten przykład pokazuje, że **naprawdę warto składać wnioski** w ramach programów unijnych, w tym także z »Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka«. Kierownikom wszystkich naszych jednostek zachęcam do takiego działania”.

Jako ostatni wystąpił inż. W. Janik, przedstawiając **odpowiedź z ministerstwa na wcześniejsze wystąpienie dotyczące zgodności z ustawą przepisu § 113 ust. 4 Statutu naszego Uniwersytetu**, z kolei Rektor G. Skrzypczak podziękował wszystkim zebranym za dotrwanie do końca obrad, zwłaszcza studentom, „dla których teraz jest trudny czas sesji egzaminacyjnej”, i zamknął posiedzenie V Senatu Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu.

*Streszczenie obrad sporządzono na podstawie protokołu
mgra Wojciecha Grottela.*

Ewa Strycka

PODZIĘKOWANIE dla Rektora

Podziękowania od Prezydenta Miasta Poznania Ryszarda Grobelnego dla JM prof. dra hab. Grzegorza Skrzypczaka „za wiele cennych inicjatyw i aktywny udział w projekcie »Poznań 2008. Rok Klimatu i Środowiska«”

OGŁOSZENIE

Konsultacje społeczne „Nowego modelu kariery akademickiej”

Dnia 10 lutego 2009 r. minister nauki i szkolnictwa wyższego prof. Barbara Kudrycka przekazała do konsultacji społecznych kolejną część założeń reformy szkolnictwa wyższego „Partnerstwo dla wiedzy – nowy model kariery akademickiej” (szczegóły dostępne pod adresem:

http://www.nauka.gov.pl/mn/_gAllery/46/75/46753/20090212_Model_kariery__2_.pdf

Zmiany proponowane przez MNiSW zmierzają w kierunku likwidacji barier rozwojowych dla polskich uczonych oraz przyspieszenia procedury awansu naukowego, jednocześnie gwarantując wyższą jakość polskiej nauce. Prezentowane założenia określają przejrzyste warunki rozwoju naukowego z naciskiem na zwiększenie aktywności polskich naukowców w międzynarodowej przestrzeni badawczej.

Proponowane zmiany będą prowadziły do:

- 1) **podniesienia jakości doktoratów**
- 2) **uproszczenia i skrócenia procedury habilitacyjnej**
- 3) **otwarcia uczelni publicznych dla wybitnych badaczy z zagranicy**
- 4) **poprawy polityki kadrowej w uczelniach i instytucjach naukowych**
- 5) **zwiększenia uprawnień wynikających z posiadania tytułu naukowego**
- 6) **zwiększenia przejrzystości w funkcjonowaniu Centralnej Komisji do Spraw Stopni i Tytułów (CK).**

Kierownictwu Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego zależy na jak najszerszym zakresie konsultacji, dlatego zachęcamy wszystkich pracowników akademickich do przysyłania swoich uwag i indywidualnych propozycji rozwiązań na adres: modelkariery@nauka.gov.pl.

Źródło: strona internetowa MNiSW

JUBILEUSZ PROF. TADEUSZA CALIŃSKIEGO

Blisko rok temu, w dniach 21–25 kwietnia 2008 w Ośrodku Konferencyjnym Instytutu Matematycznego PAN w Będlewie odbyła się organizowana cyklicznie XXXIV Konferencja „Statystyka Matematyczna” – „**The International Conference on Trends and Perspectives in Linear Statistical Inference, LINSTAT’08, in Celebration of Tadeusz Caliński’s 80th Birthday**” – poświęcona nowym kierunkom badań w statystyce liniowej. Konferencja zaedykowana została Panu Profesorowi Tadeuszowi Calińskiemu z okazji Jego osiemdziesiątych urodzin.

Tadeusz Caliński urodził się 4 września 1928 roku w Poznaniu. W 1953 roku ukończył studia magisterskie na Wydziale Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu, a następnie podjął trzyletnie studia matematyczne na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu. W roku 1961 uzyskał stopień doktora nauk rolno-leśnych, a w roku 1966 stopień doktora habilitowanego na Wydziale Rolniczym Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu. Tytuł profesora nadzwyczajnego nauk przyrodniczych otrzymał w 1974 roku, a tytuł profesora zwyczajnego w 1988.

Karierę naukową w Wyższej Szkole Rolniczej, potem Akademii Rolniczej, Tadeusz Caliński rozpoczął w 1955 roku w Katedrze Genetyki i Hodowli Roślin, a następnie, od 1964 roku, pracował w Katedrze Statystyki Matematycznej, przemianowanej siedem lat później na Zakład (potem Katedrę) Metod Matematycznych i Statystycznych, którego w latach 1968–1984 był kierownikiem. Profesor Tadeusz Caliński przeszedł na emeryturę w roku 1988. Dziesięć lat później został uhonorowany tytułem *doctora ho-*

Sprawozdanie z konferencji naukowej LINSTAT’2008

metrię oraz ich zastosowania w doświadczalnictwie rolniczym, naukach przyrodniczych, biologii i genetyce. Profesor Tadeusz Caliński jest członkiem Międzynarodowego Towarzystwa Statystycznego w USA, Międzynarodowego Towarzystwa Biometrycznego,

Organizatorami konferencji LINSTAT’2008 były: **Katedra Metod Matematycznych i Statystycznych Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu**, Międzynarodowe Centrum Matematyczne im. Stefana Banacha, Wydział Matematyki i Informatyki oraz Instytut Geografii Społeczno-Ekonomicznej i Gospodarki Przestrzennej Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, Komisja Statystyki Matematycznej Komitetu Matematyki Polskiej Akademii Nauk, Instytut Genetyki Roślin PAN, Wydział Matematyki, Informatyki i Ekonometrii Uniwersytetu Zielonogórskiego oraz Polskie Towarzystwo Biometryczne. Konferencję wsparło również GlaxoSmithKline Pharmaceuticals.

Konferencja była miejscem prezentacji wyników osiągniętych przez polskich i zagranicznych statystyków w ciągu ostatnich lat oraz dyskusji nad najnowszymi kierunkami badań w statystyce matematycznej. Jej celem była wymiana doświadczeń oraz prezentacja najnowszych osiągnięć, głównie w dziedzinie liniowego wnioskowania statystycznego. Tematyka obejmowała m.in. estymację, predykcję i testowanie hipotez w modelach liniowych, odporność odpowiednich metod statystycznych, estymację komponentów wariacyjnych, planowanie i analizę eksperymentów ze szczególnym uwzględnieniem optymalności układów doświadczalnych i ich porównań.

Podczas konferencji odbyła się również sesja specjalna dedykowana profesorowi Tadeuszowi Calińskiemu z okazji Jego osiemdziesiątych urodzin. W czasie sesji zaprezentowano referaty poświęcone wkładowi prof. Calińskiego w rozwój statystyki i biometrii oraz współpracy naukowej Profesora z wieloma ośrodkami naukowymi w Polsce i na świecie. W sesji specjalnej oraz w obchodach jubileuszu wzięli również udział pracownicy naszego Uniwersytetu, m.in. JM Rektor UP prof. dr hab. Grzegorz Skrzypczak oraz kierownicy lub przedstawiciele różnych katedr, z którymi prof. Caliński współpracował. Obecni tu byli prof. dr hab. Jerzy Pudełko (Katedra Uprawy Roli i Roślin), prof. dr hab. Zbigniew Broda (Katedra Genetyki i Hodowli Roślin), a także licznie zebrani pracownicy Katedry Metod Matematycznych i Statystycznych, z jej kierownikiem, prof. dr hab. Anitą Dobek. Ponadto gośćmi prof. Calińskiego byli prof. dr hab. Zygmunt Kaczmarek (Instytut Genetyki Roślin PAN), prof. dr hab. Jerzy Kąkol (prodziekan ds. nauki Wydziału Matematyki i Informatyki Uniwersytetu im. A. Mickiewicza), prof. dr hab. Mirosław Krzyśko (Wydział Matematyki i Informatyki UAM, Komitet Matematyki PAN), prof. dr hab. Michał Karoński (Wydział Matematyki i Informatyki UAM, Komitet Matematyki PAN), prof. dr hab. Waclaw Marzantowicz (Wydział Matematyki i Informatyki

LINSTAT’2008:
prof. T. Caliński
w rozmowie
z A. Atkinsonem

noris causa Akademii Rolniczej w Poznaniu, a w roku 2008 otrzymał doktorat honorowy Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie.

Zainteresowania naukowe Profesora obejmują głównie statystykę matematyczną i bio-

Instytutu Statystyki Matematycznej, a także członkiem wielu polskich towarzystw naukowych. Profesor należał również do komitetów redakcyjnych kilku czasopism naukowych, m.in. „Journal of Statistical Planning and Inference” oraz „Biometrics”.

Wycieczka do Muzeum Rolnictwa w Szreniawie: od lewej siedzi B. Bogacka, obok T. i M. Calińscy

UAM, Polskie Towarzystwo Matematyczne) oraz rodzina i przyjaciele.

W konferencji uczestniczyło 70 naukowców z 15 krajów. Wygłoszono cztery zaproszone wykłady oraz 15 zaproszonych referatów. Ponadto zaprezentowano 36 referatów zgłoszonych oraz osiem plakatów. Przedstawiane wyniki były szeroko dyskutowane w przyjaznej i twórczej atmosferze, a wybrane prace zostaną opublikowane w indeksowanym czasopiśmie „Statistical Papers” (Springer).

W skład Międzynarodowego Komitetu Naukowego weszli: Augustyn Markiewicz (Polska; przewodniczący), João T. Mexia (Portugalia), Simo Puntanen (Finlandia), Götz Trenkler (Niemcy), Dietrich von Rosen (Szwecja) oraz Roman Zmyślony (Polska). Komitetowi Organizacyjnemu przewodniczyła Katarzyna Filipiak, a w jego skład wchodził: Tomasz Kossowski, Augustyn Markiewicz, Marcin Przystalski, Agnieszka Suchocka oraz Waldemar Wołyński.

Międzynarodowy Komitet Naukowy wyróżnił trzy najlepsze referaty i jeden plakat, przygotowane i przedstawione przez doktorantów i młodych naukowców. Nagrodzeni zostali: miejsce I: Wojciech Rejchel (Polska), miejsce II: Thomas Rusch (Austria), miejsce III: Klaus Nordhausen (Finlandia) oraz najlepszy plakat – Aylin Alin (Turcja).

W czasie konferencji odbyła się również wycieczka do Muzeum Rolnictwa w Szreniawie, podczas której prof. Caliński wygłosił odczyt „On the influence of agricultural experimentation on the development of mathematical statistics”.

dr Katarzyna Filipiak

Kilka okolicznościowych słów wygłasza prof. M. Karoński; obok M. i T. Calińscy

Spotkanie Komitetu Ochrony Roślin PAN

z pracownikami Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu

Dnia 17 lutego 2009 roku w Kolegium Rungego na zaproszenie Jego Magnificencji Rektora prof. dra hab. Grzegorza Skrzypczaka nasza Uczelnia gościła na sesji wyjazdowej członków Komitetu Ochrony Roślin Polskiej Akademii Nauk. W spotkaniu brali udział również zaproszeni goście: dyrektorzy Instytutu Ochrony Roślin – Państwowego Instytutu Badawczego: doc. dr hab. Marek Mrówczyński i doc. dr hab. Danuta Sosnowska; Wojewódzki Inspektor Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa: mgr inż. Adam Błochowiak; przewodnicząca Polskiego Towarzystwa Fitopatologicznego: prof. dr hab. Małgorzata Mańka; prezes Polskiego Towarzystwa Entomologicznego: prof. dr hab. Janusz Nowacki oraz prorektorzy naszego Uniwersytetu.

phot. D. Sosnowska, E. Strycka

Członkowie Komitetu Ochrony Roślin PAN i pracownicy naszej Uczelni zwiedzający Stację Biotechnologii

Na początku zebrania prof. dr hab. Stefan Pruszyński, przewodniczący KOR PAN, przedstawił wszystkim biorących udział w sesji członków Komitetu. W skład działającego przy V Wydziale PAN Komitetu Ochrony Roślin wchodzi dziś 24 osoby reprezentujące siedem wyższych uczelni rolniczych oraz cztery instytuty resortowe.

W kolejności wystąpił JM Rektor prof. dr hab. Grzegorz Skrzypczak i przedstawił informację dotyczącą aktualnego stanu Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu.

W dalszej części zaprezentowano dokonania jednostek naszej Uczelni realizujących tematykę szeroko rozumianej ochrony roślin. Głos zabrało czworo prelegentów. Profesor dr hab. Barbara Wilkaniec przedstawiła informację o zespołach badawczych UP i realizowanej przez nie problematyce z zakresu entomologii i akarologii. Zagadnieniami tymi zajmują się na naszej Uczelni cztery jednostki – Katedra Entomologii, Katedra Entomologii Leśnej, Katedra Ochrony Środowiska Przyrodniczego i Zakład Ochrony Lasu Katedry Łowiectwa i Ochrony Przyrody. Profesor dr hab. Małgorzata Mańka omówiła zagadnienia dotyczące fitopatologii, którą to tematykę realizują katedry: Fitopatologii, Fitopatologii Leśnej oraz w pewnym zakresie Fizjologii Roślin oraz Nasiennictwa. Osiągnięcia z dziedziny herbologii referował prof. dr hab. Zenon Woźnica z Zakładu Ogólnej Uprawy Roli i Roślin, a zagadnienia z zakresu metod ochrony roślin prof. dr hab. Tadeusz Baronowski. W ramach tych ostatnich zagadnień usłyszeliśmy o ostatnich dokonaniach pracowników Katedry Metod Ochrony Roślin i Zakładu Techniki Ochrony Roślin Instytutu Inżynierii Rolniczej.

Celem takich spotkań – poza zapoznaniem się z aktualnym stanem danej dyscypliny naukowej – jest niewątpliwie integrowanie środowiska naukowego, czego na pewno wszyscy uczestnicy mogli bezpośrednio doświadczyć.

Interesującym punktem wizyty było zwiedzanie Pilotowej Stacji Biotechnologii UP – wizytówki naszej Uczelni. Wiele osób z dużym uznaniem odniosło się do wysokiego poziomu tej jednostki oraz wiedzy i zaangażowania prof. dra hab. Włodzimierza Grajka, który oprowadzając po Stacji, przybliżył nam duży postęp wiedzy, jaki jest możliwy dzięki pracy takich nowoczesnych jednostek badawczych.

prof. dr hab. Barbara Wilkaniec

Jestem absolwentką Liceum Ogólnokształcącego im. Hugona Kollataja w Krotoszynie. W 1968 roku rozpoczęłam studia na Uniwersytecie im. Adama Mickiewicza w Poznaniu na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii, kierunek: matematyka – sekcja numeryczna. Na ostatnim roku studiów zostałam zatrudniona jako technik stażysta w Pracowni Informatyki Akademii Medycznej w Poznaniu, gdzie następnie podjęłam pracę jako inżynier matematyk. W Akademii Medycznej pracowałam do roku 1976.

**Profesor
dr hab. Iwona Mejza
– Katedra Metod
Matematycznych
i Statystycznych**

W grudniu 1976 roku rozpoczęłam pracę w Zakładzie, obecnie Katedrze Metod Matematycznych i Statystycznych Akademii Rolniczej w Poznaniu, z początku na etacie programisty, a od kwietnia 1977 roku jako nauczyciel akademicki na stanowisku starszego asystenta.

W styczniu 1985 roku Rada Wydziału Rolniczego Akademii Rolniczej w Poznaniu nadała mi stopień doktora nauk rolniczych. Konsekwencją tego było otrzymanie w czerwcu 1985 roku stanowiska adiunkta. W 2001 roku uzyskałam stopień doktora habilitowanego, a w 2003 zostałam mianowana na stanowisko profesora nadzwyczajnego.

Dnia 22 października 2007 roku Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej nadał mi tytuł naukowy profesora nauk rolniczych. Wręczenie nominacji odbyło się 31 stycznia 2008 roku.

DZIAŁALNOŚĆ NAUKOWO-BADAWCZA

Zastosowaniami statystyki matematycznej w doświadczeniach przyrodniczym zainteresowałam się w trakcie odbywania studiów. Pod kierunkiem prof. dra hab. Tadeusza Calińskiego napisałam pracę magisterską pt. „Analiza wyników danych z nieortogonalnych klasyfikacji krzyżowych bez interakcji metodą Reesa”. W pierwszych latach pracy, z uwagi na charakter zatrudnienia w Akademii Medycznej i początkowo w Akademii Rolniczej, moja działalność naukowo-badawcza koncentrowała się na oprogramowaniu emc ODRA 1204. Zajmowałam się głównie algorytmizacją metod statystycznych w biologii i medycynie, a następnie w rolnictwie; w pracy tej korzystałam ze wspomnianego komputera. Stąd też pierwsze publikacje to przede wszystkim prace algorytmiczne. Powstawały w ramach badań własnych Zakładu Metod Matematycznych i Statystycznych oraz w ramach problemu węzłowego koordynowanego przez Instytut Matematyczny PAN, zatytułowanego „Konstrukcja algorytmów biometrycznych i statystycznych”.

Moje badania naukowe w dziedzinie statystyki (biometrii) związane były od początku z zastosowaniem teorii układów blokowych z jednym lub więcej systemami bloków w doświadczeniach. Brałam udział w środowiskowym seminarium z zakresu statystyki matematycznej, doświadczeń i biometrii, odbywającym się co tydzień w Zakładzie (obecnie Katedrze) Metod Matematycznych i Statystycznych. Zdobyte tu doświadczenie oraz wyniki pozwoliły mi na przygotowanie i obronę pracy doktorskiej pt. „Planowanie i analiza doświadczeń dwuczynnikowych zakładanych w niekompletnym układzie split-plot”, której promotorem był prof. dr hab. T. Caliński. Za pracę tę otrzymałam indywidualną nagrodę Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

W dalszych latach moje zainteresowania naukowe koncentrowały się głównie na zagadnieniach związanych z algorytmizacją metod statystycznych, badaniem właściwości kombinatorycznych i statystycznych układów blokowych, planowaniem, modelowaniem i analizą wyników z doświadczeń wieloczynnikowych i serii doświadczeń, planowaniem i analizą doświadczeń genetyczno-hodowlanych. We wszystkich badaniach szczególną uwagę zwracałam na poprawne adaptowanie modeli liniowych obserwacji w zależności od dostępnej struktury jednostek doświadczalnych i zastosowanego schematu randomizacyjnego.

W podanej przeze mnie metodyce planowania układów niekompletnych o jednostkach rozszczepionych zostały wykorzystane niektóre właściwości kombinatoryczne i statystyczne układów blokowych. Przedstawiłam też konsekwencje niekompletności w stosowanych układach o jednostkach rozszczepionych (split-plot, split-block lub kombinacjach tych układów). Ostatnie wyniki badań są zawarte między innymi w monografii (której jestem współautorem) pt. *Doświadczenia trójczynnikowe z krzyżową i zagnieżdżoną strukturą poziomów czynników*.

Na tematykę i efektywność badań duży wpływ miał (i ma) udział w konferencjach naukowych, zagranicznych i krajowych, często o zasięgu międzynarodowym. Od 1981 roku uczestniczę w corocznie odbywającej się ogólnopolskiej, a obecnie międzynarodowej konferencji naukowej pod nazwą „Colloquium Metodologiczne z Agro-biometrii” – od 1995 roku pod nazwą „Colloquium Biometryczne”. Konferencje te były organizowane pod patronatem Komitetu Uprawy Roślin PAN i Polskiego Towarzystwa Biometrycznego (obecnie tylko PTB) dla pracowników naukowych uczelni i instytutów naukowych. Jestem autorem i współautorem wygłoszonych tam referatów i opublikowanych prac z nimi związanych. Jako autor i współautor biorę udział w Sesjach Naukowych Polskiego Towarzystwa Biometrycznego oraz w Krajowych Konferencjach „Statystyka Matematyczna” organizowanych w Wiśle. Jako współautor referatów brałam udział w konferencjach i sympozjach organizowanych przez COBORU, Instytut Hodowli i Aklimatyzacji Roślin oraz Instytut Genetyki Roślin PAN w Poznaniu. Uczestniczyłam w konferencjach zagranicznych w wielu krajach Europy, także jako *invited speaker*. Szczególnie cenię sobie wyróżnienie The International Biometric Society w postaci zaproszenia – jako *invited speaker* – na najwyższej rangi światowej konferencji (IBS, Amsterdam), organizowanej co dwa lata, zawsze na innym kontynencie.

Często prezentuję swoje wyniki badań naukowych z zakresu metodyki doświadczeń rolniczych i biometrii w ramach programu SOCRATES oraz w ramach misji profesorskich jako *visiting profesor* (RFN, Portugalia, Japonia, Grecja), prowadząc wykłady dla studentów i doktorantów. Część wizyt na uniwersytetach zagranicznych miała także charakter dydaktyczny, polegający na zapoznaniu się z metodyką nauczania matematyki, statystyki i jej zastosowań oraz biometrii. Równolegle uczestniczę w badaniach naukowych w ramach umowy międzyrządowej Polski i Japonii. Tegoroczna wizyta (marzec 2009) odbędzie się na zaproszenie Katedry Matematyki Stosowanej Uniwersytetu w Osace.

Jestem autorem i współautorem dwóch podręczników, tyłuż monografii (w tym habilitacyjnej) oraz ponad 170 oryginalnych prac naukowych (w tym z listy filadelfijskiej) i streszczeń konferencyjnych. Wiele z tych prac jest cytowanych przez innych autorów w monografiach, pracach i artykułach naukowych. Zostałam także zaproszona (jako współautor) do opracowania hasła w *Encyklopedia of Statistical Sciences*.

Uzyskałam kilkakrotnie wyróżnienia (indywidualne i zespołowe) za działalność badawczą i dydaktyczną. Otrzymałam między innymi nagrodę Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, indywidualną stopnia III, z tytułu osiągnięć naukowych (1986) oraz wielokrotnie nagrody Rektora Akademii Rolniczej w Poznaniu (ostatnia indywidualna stopnia II za osiągnięcia naukowe: Poznań 2001; ostatnia zespołowa stopnia I za osiągnięcia naukowe: Poznań 2007). Wielokrotnie uczestniczyłam w staraniach o granty, brałam udział w ośmiu projektach badawczych, w trzech byłam ich kierownikiem.

DZIAŁALNOŚĆ DYDAKTYCZNA I ORGANIZACJA

Podczas mojej wieloletniej pracy w Akademii Rolniczej (obecnie na Uniwersytecie Przyrodniczym) w Poznaniu prowadziłam w różnych okresach zajęcia (wykłady i ćwiczenia) na wielu wydziałach studiów stacjonarnych i zaocznych z programowania liniowego, matematyki wyższej, informatyki i elektronicznej techniki obliczeniowej, podstaw informatyki, statystyki matematycznej, doświadczeń, doświadczeń z elementami statystyki oraz doświadczeń z informatyki.

Każdy z wymienionych przedmiotów wymagał przygotowania od podstaw programu wykładów i ćwiczeń. Sposób realizacji jednych i drugich zmieniał się wraz z rozwojem techniki obliczeniowej, dostępnych środków wizualizacji oraz licencji na programy statystyczne (na przykład MINITAB, STATISTICA). Zaowocowało to powstaniem wielu pomocy dydaktycznych w postaci przykładów i zadań do ćwiczeń oraz dwóch podręczników (jestem ich współautorem), adresowanych głównie do studentów wyższych uczelni rolniczych i pokrewnych oraz pracowników naukowych i dydaktycznych.

Jestem członkiem Polskiego Towarzystwa Biometrycznego (PTB) i członkiem jego Rady Naukowej. Brałam udział w pracach kilku komitetów organizacyjnych corocznie odbywających się konferencji naukowych ogólnopolskich, a ostatnio międzynarodowych pt. „Colloquium Biometryczne” organizowanych pod patronatem PTB.

Jestem członkiem Wydziałowej Komisji ds. Kadr Naukowych na kadencję od 2005/2006 do 2008/2009 oraz byłam (i jestem) wielokrotnie członkiem w komisjach wydziałowych ds. przewodów doktorskich, habilitacyjnych oraz przewodniczącą komisji dotyczącej postępowania w sprawie zatrudnienia na stanowisku profesora nadzwyczajnego.

Uzupełniając podane fakty, mam męża, który jest profesorem zwyczajnym na Uniwersytecie Przyrodniczym w Poznaniu, oraz syna, córkę, zięcia i dwóch wnuków.

prof. dr hab. Iwona Mejza

Nadanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej tytułu profesora jest okazją do przedstawienia się społeczności akademickiej. Urodziłem się roku w 1952 w Poznaniu. Tutaj także ukończyłem szkołę podstawową, a następnie VI Liceum im. I.J. Paderewskiego. Studia na Wydziale Ogrodniczym Akademii Rolniczej w Poznaniu ukończyłem w roku 1977. Pracę magisterską pt. „Wskaźniki odżywienia złocieni wielkokwiatowych (*Chrysanthemum indicum* L. odm. *Balcombe Perfection*)” wykonywałem pod kierunkiem prof. dra Mariana Hoffmanna. Po odbyciu stażu w Katedrze Nawożenia Roślin Ogrodniczych zostałem zatrudniony w tejże katedrze na stanowisku asystenta (1977). Pracę doktorską pt. „Ocena przydatności różnych nawozów fosforowych do sporządzania podłoży i nawozów »Komplet«” obroniłem w roku 1986. Promotorem pracy był prof. dr hab. O. Nowosielski z Instytutu Warzywnictwa w Skierniewicach.

W latach 1990–1991 na zaproszenie dr Leslie Weston wyjechałem do USA (University of Kentucky, Lexington). Dobre warunki pracy oraz wspaniała naukowa atmosfera, z jaką spotkałem się w trakcie mego pobytu, zaowocowała między innymi trzema publikacjami wydanymi w Stanach Zjednoczonych, w tym dwoma pracami zamieszczonymi w czasopiśmie z listy filadelfijskiej.

Po powrocie do kraju podjąłem badania mające na celu opracowanie zasad żywienia chryzantem z wykorzystaniem fertygacji. Wyniki tych prac wykorzystałem w rozprawie habilitacyjnej „Uprawa chryzantemy wielkokwiatowej (*Dendranthema Grandiflora Tzelev*) w kulturach bezglebowych z zastosowaniem zamkniętego systemu nawożenia i nawadniania”. Kollokwium habilitacyjne, uwieńczające wyróżnieniem, odbyło się 23 lutego 1999. Od 1 lutego 2003 roku pracuję na stanowisku profesora nadzwyczajnego Akademii Rolniczej im. A. Cieszkowskiego w Poznaniu. Ponadto od 1 września 2002 jestem prodziekanem ds. nauki na Wydziale Ogrodniczym. Nadanie przez prezydenta RP tytułu profesora w dniu 22 listopada 2007 roku jest uwieńczeniem mojej pracy naukowej na naszej uczelni.

Do czerwca 2006 roku (rozpoczęcie procedury związanej z nadaniem tytułu naukowego) opublikowałem łącznie 199 prac, z czego 97 po habilitacji. Na dorobek składają się między innymi: 47 oryginalnych prac twórczych, trzy artykuły naukowe, cztery skrypty, 44 komunikaty naukowe, materiały lub streszczenia konferencyjne, 68 artykułów popularnonaukowych, jedna książka popularnonaukowa.

Pierwsze badania naukowe, jakie prowadziłem wraz z zespołem Katedry Nawożenia Roślin Ogrodniczych, dotyczyły żywienia roślin ozdobnych w ramach tematów resortowych Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego i Techniki „Selekcja, metody mnożenia i określenie wymagań ekologicznych polskich odmian drzewiastych roślin ozdobnych” oraz „Technologia produkcji nasion jednorocznych gruntowych roślin ozdobnych”. Uczestniczyłem także w badaniach zleconych przez urzędy miejskie Poznania i Kalisza. Celem tych prac była ocena zmian właściwości chemicznych gleb parków i zieleńców oraz gleb znajdujących się na poboczach ulic, wywołanych stosowaniem soli do likwidacji gołoledzi. Istotnym elementem było także zbadanie wpływu tych zmian na rośliny. Członkowie zespołu zostali uhonorowani w roku 1982 Nagrodą Wojewódzką „Za wybitne osiągnięcia w dziedzinie rolnictwa”. Na terenie województwa wielkopolskiego kierowałem badaniami, których celem była ocena stopnia skażenia wybranych gleb i uprawianych tam warzyw metalami ciężkimi. Interesowałem się również wpływem wieloletniego nawożenia na zawartość makroskładników i pierwiastków śladowych w profilach gleb szklarniowych. Prace te uzupełniono przeprowadzonym po raz pierwszy w Polsce szacunkiem wielkości depozytu składników nawozowych wprowadzanych poprzez fertygację do gleb w uprawach pod osłonami, a w konsekwencji także do wód gruntowych. Badania przyczyn zamierania roślinności przyulicznej i parkowej w Poznaniu w nieco innej już formie i zakresie są nadal przede mną kontynuowane.

Wielkim wyróżnieniem było zaproszenie mnie w roku 2003 do wygłoszenia referatu pt. „Metale ciężkie w glebach i warzywach uprawianych na wybranych obszarach Poznania” na Konferencji Naukowej z okazji 750. rocznicy nadania praw miejskich Poznaniowi pt. „Przyroda Poznania i jej ochrona – przeszłość, teraźniejszość, przyszłość”.

W ramach współpracy z Instytutem Warzywnictwa w Skierniewicach brałem udział w interdyscyplinarnym projekcie naukowym, którego celem było opracowanie technologii produkcji nowych nawozów organiczno-mineralnych i podłoży (1982–1985). Wyniki wykorzystałem w swojej pracy doktorskiej.

W kolejnych latach przebieg pracy zawodowej związany był z realizacją badań statutowych naszej Katedry, dotyczących „Jakości warzyw produkowanych i sprzedawanych na terenie Poznania”. Efektem tych prac jest wiele opracowań dokumentujących poziomy akumulacji azotanów i azotynów oraz metali ciężkich w warzywach będących w obrocie handlowym.

Przebywając na University of Kentucky w Lexington, zajmowałem się akumulacją składników w salacie uprawianej w cienkowarstwowej kulturze przepływowej (NFT) i zamieraniem liści salaty zwijających główkę (*tipburn*).

Prowadziłem również badania właściwości fizycznych i chemicznych wybranych superabsorbentów.

Po powrocie do Polski, współpracując z Instytutem Ciężkiej Syntezy Organicznej „Błachownia” w Kędzierzynie-Koźlu, kontynuowałem badania nad zastosowaniem krajowych hydrożeli poliakrylamidowych jako komponentów podłoży ogrodniczych. Kolejnym obiektem moich naukowych fascynacji były wchodzące w latach dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku nowe technolo-

Profesor dr hab. Włodzimierz Bręś – Katedra Nawożenia Roślin Ogrodniczych

gie uprawy i nawożenia. Byłem współautorem i jednym z dwóch głównych wykonawców grantu KBN pt. „Recykluacyjny system zamknięty – nowa technologia nawożenia roślin ogrodniczych”. Były to badania pionierskie w Polsce. Rezultaty prac dotyczących hydrożeli

oraz uprawy chryzantem w podłożach inertych, poszerzone o wyniki badań nad nową technologią uprawy chryzantem w ograniczonej objętości podłoża torfowego, wykorzystałem w rozprawie habilitacyjnej.

W latach 2000–2002 kierowałem badaniami dotyczącymi wprowadzanych do uprawy w Polsce drobnoowocowych odmian pomidora szklarniowego na podłożu z włókna kokosowego. Rozpoczęta w roku 2000 współpraca z Katedrą Roślin Ozdobnych AR w Poznaniu zaowocowała podjęciem badań nad wpływem terminu sadzenia na jakość oraz stan odżywienia chryzantem (uprawa sterowana). Opracowano model statystyczny, obrazujący zależność między radiacją a zawartością składników w liściach. Kierując pracami mającymi na celu opracowanie nowych zaleceń dotyczących diagnostyki potrzeb nawożenia chryzantem (w tym mieści się także grant promotorski). Problem wpływu światła na stan odżywienia chryzantem w zaprezentowanym wyżej zakresie nie był dotychczas w literaturze naukowej opisywany.

Od roku 2000 sprawuję nadzór naukowy nad wybranymi grupami roślin uprawianych w Palmiarni Poznańskiej. Efektem tej trudnej (ze względu na nietypowe gatunki oraz warunki uprawy) współpracy są ekspertyzy oraz programy nawożenia już rosnących i nowo zakupionych roślin z różnych stref klimatycznych świata.

Przez cały okres mojej pracy w Akademii Rolniczej (dziś: na Uniwersytecie Przyrodniczym) w Poznaniu prowadzę aktywną działalność organizacyjną na rzecz uczelni. Byłem m.in. członkiem Wydziałowej Komisji Rekrutacyjnej, Wyborczej oraz ds. Kadr. Jestem przewodniczącym Wydziałowej Komisji ds. Nagród dla Nauczycieli Akademickich i Komisji Rekrutacyjnej na Studium Doktoranckie, członkiem Rektorskiej Komisji ds. Nagród dla Nauczycieli Akademickich. Ponadto byłem głównym autorem wniosku o dofinansowanie projektu „Rozbudowa zespołu budynków naukowo-dydaktycznych Collegium Zembala Akademii Rolniczej w Poznaniu” przy ulicy Dąbrowskiego 159. W roku 2004 dzięki pozytywnie rozpatrzonemu wnioskowi uzyskaliśmy z Funduszy Strukturalnych Unii Europejskiej dofinansowanie pozwalające pokryć 75% kosztów budowy. W kolejnych latach (2005–2006) byłem przewodniczącym Rady Budowy wspomnianego obiektu. Niestety, fakty te nie zostały zauważone przez władze uczelni.

Byłem promotorem dwóch doktorantów, wypromowałem 18 magistrantów (AR Poznań) oraz 31 inżynierów (PWSZ w Sulechowie), byłem recenzentem czterech rozpraw doktorskich. Prowadziłem wykłady dla studentów Wydziału Ogrodniczego z „Uprawy i nawożenia roślin ogrodniczych”, „Gleboznawstwa”, „Agrotechniki roślin ogrodniczych” i „Ogrodnictwa ekologicznego”. W latach 1998–2000 byłem przedstawicielem Wydziału Ogrodniczego w Programie TEMPUS pt. „Internal Quality Assurance”, koordynowanym przez AR-SGGW w Warszawie. W ramach tej działalności wygłosiłem cztery referaty zamawiane, w tym na Uniwersytecie Gandawskim oraz BOKU w Wiedniu. Program przyczynił się do wdrożenia na naszej uczelni systemu oceny kształcenia przez studentów. W minionych latach sprawowałem opiekę nad studentami podczas praktyk zawodowych w NRD.

Znaczącą rolę w moim rozwoju naukowym odegrały pobyty w ośrodkach zagranicznych. Na krótkoterminowych wyjazdach naukowych przebywałem m.in. w Szwecji (Swedish University of Agriculture, Alnarp 1996), Holandii (Wageningen Agricultural University, Wageningen 1999) i Chinach (China Agricultural University, Beijing, oraz Inner Mongolia Agricultural University, Huhhot 2001), gdzie wygłosiłem stosowne referaty zamawiane.

prof. dr hab. Włodzimierz Bręś

Uroczystość w budynku Katedry Chemii

Dnia 6 lutego 2009 roku o godz. 12.00 w budynku Katedry Chemii rozpoczęła się uroczystość otwarcia i poświęcenia wyremontowanych sal dydaktycznych dla studentów. Wśród licznych gości udział w niej wzięli m.in. przedstawiciele władz rektorskich i dziekańskich naszej Uczelni, Urzędu Marszałkowskiego, administracji i samorządów gmin oraz osoby szczególnie zasłużone w modernizacji sal.

Kierownik Katedry Chemii prof. P. Goliński wraz ks. bp. M. Jędraszewskim i władzami Uczelni podczas koncertu chóru „Coro da Camera”

Po krótkim powitaniu gości przez Kierownika Katedry Chemii uroczystość – odbywającą się w sali wykładowej im. Stanisława Glixellego – rozpoczął JM Rektor prof. dr hab. Grzegorz Skrzypczak, przybliżając kalendarium zabiegów i prac zmierzających do poprawy warunków lokalowych w salach ćwiczeniowych.

Następnie głos zabrał Dziekan Wydziału Technologii Drewna, dr hab. Ryszard Guzenda, prof. nadzw., podkreślając znaczenie zmodernizowanych pomieszczeń w podnoszeniu poziomu edukacji na naszej Uczelni.

Na zakończenie wystąpił Kierownik Katedry Chemii prof. dr hab. Piotr Goliński, dziękując Władzom Uniwersytetu Przyrodniczego i wszystkim ludziom dobrej woli, którzy przyczynili się do realizacji zamierzonego projektu i pomagali w koordynacji działań remontowych na terenie budynku. Wspominał również o szczególnej roli JM Rektora prof. dra hab. Erwina Wąsowicza, który od samego początku wspierał tę inicjatywę i istotnie przyczynił się do uzyskania zgody na jej finansowanie. Profesor Piotr Goliński wyraził uznanie dla dra Michała Schneidera, emerytowanego nauczyciela akademickiego Katedry Chemii, koordynującego prace remontowo-modernizacyjne, którego ogromna pomoc była nie do przecenienia.

Następnie zaproszeni goście wraz z pracownikami Katedry Chemii uczestniczyli w uroczystym poświęceniu sal laboratoryjnych przez Jego Ekscelencję księdza biskupa prof. dra hab. Marka Jędraszewskiego. Wydarzenie to – tradycyjnie już – uświetnił krótki koncert chóru „Coro da Camera” oraz Zespołu Trębaczy Myśliwskich „Venator”.

Po części oficjalnej goście zostali oprowadzeni po wyremontowanych pomieszczeniach. Pracownicy Katedry Chemii podjęli zaproszonych skromnym poczęstunkiem, w trakcie którego wniesiono toast wieniący zakończony remont i oddanie do użytku sal dydaktycznych.

W uzupełnieniu warto przypomnieć tę długą, trudną, ale sukcesem zakończoną drogę prowadzącą do realizacji przedsięwzięcia:

- 2004 – złożenie i przyjęcie wniosku do realizacji w ramach ZPORR 2004–2006, z wysoką punktacją końcową, i przekazanie środków Akademii Rolniczej przeznaczonych ostatecznie na finansowanie budowy Collegium Zembala
- 17 marca 2006 – ponowne złożenie wniosku projektowego: „Stworzenie Systemu Pomiaru Zanieczyszczeń dla Miasta Pozna-

nia przy Laboratorium Analiz Zanieczyszczeń Środowiska Akademii Rolniczej w Poznaniu” w ramach ZPORR 2004–2006 – zwane dogrywką

- 12 października 2006 – uchwałą nr 3084/2006 Zarządu Województwa Wielkopolskiego spośród projektów rekomendowanych przez Regionalny Komitet Sterujący powyższy projekt wybrano do realizacji w ramach Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego 2004–2006 dla Działania 1.2 „Infrastruktura ochrony środowiska” (procent uzyskanych punktów: 73,33% – lista rezerwowa)
- 24 stycznia 2007 – Senat Uczelni przyjął „Plan rzeczowo-finansowy Akademii Rolniczej im. Augusta Cieszkowskiego w Poznaniu na rok 2007” zawierający nazwę projektu (uchwała nr 154/2007): „Stworzenie systemu pomiaru zanieczyszczeń dla miasta Poznania przy Laboratorium Analiz Zanieczyszczeń Środowiska Akademii Rolniczej” – uchwała nr 138/2006
- 20 lutego 2007 – wystąpienie Wojewody Wielkopolskiego do Ministra Rozwoju Regionalnego o wyrażenie zgody na podpisanie umowy z Akademią Rolniczą w Poznaniu o dofinansowanie projektu wybranego przez Zarząd Województwa Wielkopolskiego spośród projektów znajdujących się na listach rezerwowych do realizacji w ramach ZPORR 2004–2006 pt.: „Stworzenie Systemu Pomiaru Zanieczyszczeń dla Miasta Poznania przy Laboratorium Analiz Zanieczyszczeń Środowiska Akademii Rolniczej w Poznaniu”
- 11 maja 2007 – uruchomienie procedury przetargowej na prace budowlane
- 19 września 2007 – ogłoszenie drugiego przetargu i wygrana firmy MALBUD
- 5 października 2007 – przekazanie terenu budowy
- 28 marca 2008 – podpisanie umowy na wyposażenie sal dydaktycznych w meble laboratoryjne przez firmę TAWO
- 23 kwietnia 2008 – odbiór prac i pozwolenie na użytkowanie części budynku (pierwszy etap remontu)
- 9 października 2008 – odbiór prac wraz z pozwoleniem na użytkowanie lewej części budynku (drugi etap remontu).

Generalnym remontem objęto trzy sale laboratoryjne z przyległymi pomieszczeniami, gdzie wymieniono wszystkie instalacje i okna. Powierzchnie ścian i posadzek wyłożono glazurą, a pomieszczenia wyposażono w nowoczesne meble laboratoryjne, zaprojektowane zgodnie z wymogami unijnymi. Dodatkowo zainstalowano nowoczesny system wentylacyjny i zaopatrzone sale dydaktyczne w sieć internetową.

Na zakończenie pragniemy niniejszym podziękować wszystkim ludziom dobrej woli, którzy pomogli nam w realizacji przedsięwzięcia, a szczególne wyrazy wdzięczności kierujemy do poniżej wymienionych, tych najbardziej zaangażowanych (kolejność alfabetyczna):

Wiesław Buczkowski, Michał Chojara – Burmistrz Pniew, Tadeusz Flieger – firma TAWO, Barbara Gierszewska-Szrajber, Jerzy Gładysiak – Urząd Marszałkowski, Ryszard Guzenda, Czesław Janicki, Wojciech Jankowiak – Wicemarszałek Województwa Wielkopolskiego, Wiesław Janus, Przemysław Kaptur, Marek Klimecki, Roman Kołodziejczyk, Andrzej Konieczny, Andrzej Kowalewski – Firma TAWO, Zbigniew Kowalski, Janusz Kulka, Andrzej Legocki – Instytut Chemii Bioorganicznej PAN, Michał Leśny – UAM, Dział Techniczny, Jacek Lewandowski, Włodzimierz Łęcki – były Senator RP, Bolesław Maćkowiak – zastępca Dyrektora Departamentu Urzędu Marszałkowskiego, Leszek Nogowski, Janusz Nowacki, Krzysztof W. Nowak, Eugeniusz Nowak – firma MALBUD, Radosław Piechnik – firma MALBUD, Jan Pijanowski, Ewa Potkańska-Dullin, Włodzimierz Prądyński, Michał Schneider, Grzegorz Skrzypczak, Zbigniew Szalaty, Jan Taberski, Erwin Wąsowicz.

dr Agnieszka Waśkiewicz
prof. dr hab. Piotr Goliński

Dziekan Wydziału Technologii Drewna –
dr hab. Ryszard Guzenda, prof. nadzwyczajny →

↑ JM Rektor G. Skrzypczak w otoczeniu
ks. bpa M. Jędraszewskiego i kierownika
Katedry Chemii prof. P. Golińskiego

↑ Poświęcenie sali laboratoryjnej
przez ks. bpa M. Jędraszewskiego

↑ Kierownik Katedry Chemii
prof. P. Goliński

↑ Zaśpiewał chór „Coro da Camera”

←
Zagrał
Zespół
Trębaczy
Myśliwskich
„Venator”

7 x fot.: A. Waszkiewicz

Prof. dr hab. Roman Zakrzewski...

Na szóstym posiedzeniu Senatu Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu, które odbyło się 25 lutego 2009 roku w sali Kolegium Rungego, wręczono gratulacje z okazji nadania przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej tytułów profesorskich:

prof. dr hab. Małgorzacie Nogali-Kałuckiej
 prof. dr hab. Leszkowi Piechnikowi
 prof. dr hab. Romanowi Zakrzewskiemu.

Wręczono także nominacje na stanowisko profesora nadzwyczajnego:

dr hab. Jolancie Floryszak-Wieczorek
 dr hab. Hannie Jackowiak
 dr hab. Eleonorze Lampart-Szczapie
 dr hab. Tomaszowi Strablowi.

Od redakcji

Redakcja „Wieści Akademickich” nie dysponuje oryginalnymi zdjęciami z tej uroczystości (matryca używanego wówczas aparatu cyfrowego uległa, niestety, zniszczeniu), ale mimo wszystko uważa, że tak znaczące wydarzenie należy jednak w jakiś sposób zilustrować. Publikujemy tu więc niejako „w zastępstwie” fotografie wykonane w podobnych okolicznościach, choć nie tego samego dnia i nie zawsze w tym samym miejscu. Dramatis personae jednak pozostają bez zmian, a prawie wszystkie uwiecznione na zamieszczonych tu zdjęciach wydarzenia wiążą się z tą samą uroczystością – nadaniem tytułu profesorskiego osobom wyróżnionym 25 lutego 2009 roku na szóstym posiedzeniu Senatu Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu.

... oraz gratulacje od JM Rektora UP Grzegorza Skrzypczaka

Prof. dr hab. Jolanta Floryszak-Wieczorek

Prof. dr hab. Hanna Jackowiak

Prof. dr hab. Eleonora Lampart-Szczapa

Prof. dr hab. Leszek Piechnik...

... i prof. dr hab. Małgorzata Nogala-Kałucka nominowania na stanowisko profesora zwyczajnego odebrali z rąk Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej (Warszawa, 26 lutego 2009)

Nowo mianowani profesorowie

Prof. dr hab. Tomasz Strabel – 5 lutego 2009 roku w Warszawie z rąk Prezesa Rady Ministrów odebrał nagrodę za wyróżnioną rozprawę habilitacyjną

Prof. Małgorzata Nogala-Kałucka i prof. Leszek Piechnik w Pałacu Prezydenckim

Tak było w trakcie remontu...

WOŁYŃSKA 35

ZPORR
Zintegrowany Program
Operacyjny
Rozwoju Regionalnego

**PRZEBUDOWA PRAWEGO SKRZYDŁA
BUDYNKU NAUKOWO - DYDAKTYCZNEGO
PRZY UL. WOŁYŃSKIEJ 35
WRAZ Z WYPOSAŻENIEM**

Inwestycja współfinansowana przez Unię Europejską
z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego
w ramach Zintegrowanego Programu Operacyjnego
Rozwoju Regionalnego

... a tak jest dzisiaj

Z końcem pierwszego półrocza 2008 roku zakończono realizację projektu inwestycyjnego pt. „Przebudowa prawego skrzydła budynku naukowo-dydaktycznego przy ul. Wołyńskiej 35”. Wykonanie tego zadania wieńczy wieloletni, rozpoczęty w 1999 roku proces modernizacyjny budynku, w którym funkcjonują trzy Katedry: Biochemii i Biotechnologii, Fizjologii i Biochemii Zwierząt oraz Fizjologii Roślin.

Modernizacja ostatniej części budynku (wartość projektu: **2 530 226 zł**) została współfinansowana ze środków UE w ramach poddziałania 1.3.1 „Regionalna infrastruktura edukacyjna” Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego (ZPORR), w odpowiedzi na wniosek aplikacyjny Uczelni z dnia 28 lipca 2004 roku. Kwota dofinansowania w wysokości **1 897 669 zł** (75% wartości projektu) została przyznana ze środków Unii Europejskiej, z rezerw finansowych programu ZPORR na lata 2004–2006. Przedmiot inwestycji obejmował przebudowę piwnic i parteru budynku wraz z modernizacją sali wykładowej i ćwiczeniowej oraz dostosowaniem obiektu dla potrzeb osób niepełnosprawnych. Projektem obję-

– JAK NOWA!

Inwestycja współfinansowana z funduszy unijnych

to także wyposażenie sali wykładowej oraz laboratoriów, instalację dźwigu osobowego oraz platformy schodowej na zewnątrz i wewnątrz budynku.

Obecnie obiekt, poza walorami estetycznymi, wysoką jakością sal dydaktycznych i naukowo-badawczych, dorównuje swym standardem budynkom nowym i może być chlubą naszego Uniwersytetu.

Pełne zakończenie prac w obrębie budynku przy ulicy Wołyńskiej 35 nastąpiło późnym latem 2008 roku, wraz z oddaniem do użytku nowej szklarni dydaktyczno-doświadczalnej, którą planuje się wykorzystać także do celów promocyjnych Uczelni. Na etapie końcowym jest projekt nowych założeń zieleni, przygotowany przez studentów Wydziału Ogrodniczego ze specjalności: kształtowanie terenów zieleni, dzięki uprzejmości i pod nadzorem pracowników Katedry Terenów Zieleni.

Realizacja wszystkich przedsięwzięć była możliwa dzięki przychylności i pomocy administracji Uczelni, a zwłaszcza Pracowników Działu Technicznego i Gospodarczego, za co składam podziękowanie. Pracownikom jednostek funkcjonujących w budynku oraz studentom, którym w okresie remontów przypadła realizacja zajęć dydaktycznych, dziękuję za zrozumienie i zniesienie licznych niedogodności.

prof. dr hab. Monika Kozłowska

BAL NA DOBRY POCZĄTEK

Dobrze jest Nowy Rok przywitać dobrą zabawą. Kiedy tak wyluzujemy się w tańcu, a przy miłych koleżeńskich pogawędkach nabierzemy optymizmu, wtedy łatwiej jest podjąć nowe wyzwania, jakie niesie nam kolejny rok. Dlatego też 23 stycznia tradycyjnie zorganizowaliśmy na Wydziale Melioracji i Inżynierii Środowiska „Bal Meliorantów”. Mimo że to już dwunasty bal, to jednak pierwszy w kadencji nowej Pani Dziekan, prof. dr hab. Jolanty Komisarek. Pani Dziekan, choć z lekką treścią, ale bardzo ciepło i serdecznie powitała wszystkich zaproszonych gości, wśród których znalazły się m.in. władze Uczelni, przedstawiciele administracji oraz współpracujący z Wydziałem przedstawiciele władz samorządowych. Również pierwszy raz w nowej kadencji uroczystego otwarcia balu dokonał JM Rektor prof. dr hab. Grzegorz Skrzypczak, który wznosząc pierwszy toast, życzył wszystkim zebrany wszelkiej pomyślności w Nowym Roku.

Na początku, jak zwykle, wszyscy spotkaliśmy się przy suto zastawionym stole, gdzie i tym razem nie zabrakło kolorowych smakołyków. Nowością był gorący bigos z kawałkami kiełbaski, do którego świetnie pasowało piwko od naszego wieloletniego sponsora LECH Browary Wielkopolski.

Po wzmocnieniu naszych strudzonych członków ciała przyszedł czas na wspaniałą zabawę. Wszyscy ruszyli do tańca. W przebojach starych i nowych każdy znalazł coś dla siebie. Były również melodie na zamówienie, bo okazało się, że tego dnia mieliśmy w naszym gronie urodzinowych jubilatów. Do późnych godzin nocnych falowały w tańcu wieczorowe kreacje. Panie zmieniały pantofelki na nieco wygodniejsze, a panowie pozrzucali swoje marynarki. Radosne, choć spocone twarze świadczyły o tym, że zabawa była doskonała. Chwilę wytchnienia można było spędzić przy miłych rozmowach z dawno niewidzianymi znajomymi.

Jedynym „mankamentem” naszych spotkań jest to, że zawsze wydają się zbyt krótkie. Kiedy cichnie muzyka, tak trudno nam się rozstać. Ale, moi mili, nie martwiecie się: już niebawem znowu się spotkamy. To przecież tylko... dwanaście miesięcy. Już teraz zapraszam.

*Emilia Wytykowska-Sroka
(Fotografie z balu publikujemy na IV stronie okładki – redakcja)*

Profesorowi Zenonowi Krzywańskiemu na osiemdziesiąte urodziny

W styczniowy wieczór 2009 roku w Kolegium Rungego gośczonego dostojnego Jubilata, **Profesora Zenona Krzywańskiego**, emerytowanego nauczyciela akademickiego Katedry Fizjologii Roślin, wychowawcę i uczonego, wieloletniego kierownika Katedry, dziekana Wydziału Ogrodniczego w latach 1981–1986 i prorektora ds. nauki w latach 1991–1996. Panu Profesorowi towarzyszyła Małżonka, Pani Henryka Krzywańska, oraz córka, Pani Agnieszka Krzywańska-Karlik wraz z Małżonkiem.

Profesor Krzywański wraz z Małżonką i Rektorem naszej Uczelni, prof. dr. hab. G. Skrzypczakiem

W spotkaniu uczestniczyli licznie przybyli Goście wraz z JM Rektorem prof. dr. hab. Grzegorzem Skrzypczakiem i dziekanem Wydziału Ogrodniczego prof. dr. hab. Piotrem Urbańskim oraz grono członków Rady Wydziału Ogrodniczego. Swoją obecnością spotkanie zaszczyli, m.in. prof. dr hab. Czesław Szafranski – prorektor ds. kadr i rozwoju Uczelni, Rektor minionej kadencji – prof. dr hab. Erwin Wąsowicz, dziekani i pracownicy innych wydziałów, współpracownicy i przyjaciele Pana Profesora, uczniowie i wychowankowie, krewni i znajomi.

Jubileusz był szczególnie miłym wydarzeniem dla pracowników i doktorantów Katedry Fizjologii Roślin. Wielu z nas przez długie lata było związanych zawodowo z Profesorem. Do grona tych osób należą doktoranci Profesora Krzywańskiego – w obecnym zespole – dr hab. Jolanta Floryszak-Wieczorek, dr Jan Kubiś oraz autorka niniejszych wspomnień, a ponadto dr Halina Gniazdowska-Skoczek (obecnie pracownik emerytowany) i dr Włodzimierz Borejsza-Wysocki – od 1992 roku pracownik Cornell University w USA. Dla wielu pracowników Profesor był inspiratorem koncepcji i podejmowanych badań, rozwoju naukowego, krytycznym recenzentem i życzliwym doradcą w pracy naukowo-dydaktycznej.

Świętowanie Urodzin Profesora Krzywańskiego było przepięknym serdecznymi życzeniami długich lat życia, w jak najlepszym zdrowiu, radości w gronie bliskich i kochanych wnuków. Ale wieczór ten był też okazją do złożenia podziękowań Panu Profesorowi za dokonania i oddanie dla Katedry Fizjologii Roślin, Wydziału Ogrodniczego i Uczelni. Jako pierwszy – wyraził uznanie i podziękowania za wkład dla rozwoju naszej *Alma Mater* przekazał JM Rektor, dzieląc się radością z udziału w tej uroczystości. Specjalnym upominkiem, załączonym do kwiatów i życzeń ofiarowanych przez wychowanków Profesora, pracowników i doktorantów Katedry, był prezent muzyczny w wykonaniu studentów Wydziału Wokalnego poznańskiej Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego. Studenci, Ewa Kowaluk (sopran) i Marcin Hutek (baryton), przy akompaniamencie Laury Sobolewskiej (adiunkta tej Uczelni) wykonali arie operowe, profesjonalnie brzmiące w sali naszego Kolegium. Przy okazji, zwłaszcza jako informacja dla młodszych pra-

cowników Uniwersytetu, to Profesor Zenon Krzywański był współautorem odnowienia tak wszechstronnie służącego nam dzisiaj Kolegium Rungego.

Wieczór jubileuszowy był też okazją do przypomnienia sylwetki, kariery zawodowej, dorobku i aktywności organizacyjnej Profesora oraz kontynuacji Jego idei naukowych.

Profesor dr hab. Zenon Krzywański rozpoczął pracę zawodową w 1953 roku w Katedrze Fizjologii Roślin jako absolwent studiów inżynierskich Wydziału Rolniczego Uniwersytetu Poznańskiego. Studia magisterskie odbył już na wyodrębnionej z Uniwersytetu Wyższej Szkole Rolniczej. Doktorat uzyskał w 1963 roku, którego promotorem był prof. dr hab. Jan Wojciechowski, w roku 1970 zdobył stopień doktora habilitowanego, a w 1982 tytuł profesora. Jego prace promocyjne zostały wyróżnione nagrodami: doktorska – Srebrnym Medalem 40-lecia Akademickich Studiów Rolniczych i Leśnych w Poznaniu, a habilitacyjna – nagrodą Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki.

Aktywność naukową Profesor w głównej mierze koncentrował na badaniach fizjologii reagowania i odporności na chorobotwórcze mikroorganizmy oraz abiotyczne czynniki stresowe. Podjęcie tej tematyki w latach 60. ubiegłego stulecia było unikatowe w skali krajowej i doprowadziło do uformowania zespołu kontynuującego te badania po dzień dzisiejszy. Profesor Krzywański, poza wspomnianymi już funkcjami pełnionymi w macierzystej Uczelni, był delegatem do Rady Głównej Nauki i Szkolnictwa Wyższego, członkiem rad i komitetów naukowych PAN oraz rad redakcyjnych.

Na szczególną uwagę zasługuje praca dydaktyczna Jubilata. Dla nas – jego wychowanków i obecnej kadry naukowo-dydaktycznej Katedry – pozostaje niedoścignionym wzorem solidności i sumienności, nauczycielem wymagającym, ale i o wielkiej życzliwości oraz szacunku wobec studentów.

Jestem przekonana, że obecność licznych przyjaciół i znajomych, przedstawicieli Uczelni i Rady Wydziału Ogrodniczego, współpracowników i uczniów edukowanych w zakresie fizjologii roślin, było hołdem uznania dla nieprzeciętnej osobowości i dokonań Pana Profesora Zenona Krzywańskiego. Dla wychowanków była to okazja do podziękowań za stawiane nam wymagania, wymagania wielkie i trudne, za kierowanie naszym rozwojem naukowym, za wzór rzetelności i prawości.

Mnogość życzeń i okazanej życzliwości pozostawia nas w przekonaniu, że spotkamy się na kolejnym Jubileuszu!

prof. dr hab. Monika Kozłowska

Gratulacje Jubilatowi złożył były Rektor naszej Uczelni, prof. dr hab. E. Wąsowicz

Odpowiedź na tak sformułowane, wydawałoby się proste pytanie, brzmi: Związek Nauczycielstwa Polskiego przy Uniwersytecie Przyrodniczym w Poznaniu stara się wypełniać wobec społeczności akademickiej zobowiązania przyjęte w czasie wyborów, a szczegółowy zakres działań określa ustawa o związkach zawodowych. Należy przy tym dodać, że członkowie Rady Zakładowej ZNP pracują społecznie i czas należy racjonalnie dzielić między obowiązki zawodowe i prace w związkach.

W ramach działalności związkowej w pierwszej kolejności koncentrujemy się na współpracy z Władzami Uniwersytetu – dla dobra całego środowiska – i wypełnianiu zadań ustawowych dzięki uczestnictwie naszych przedstawicieli w centralnych organach kolegialnych Uczelni, komisjach wydziałowych i senackich. Wiele też istotnych dla Uczelni spraw jest negocjowanych bezpośrednio z JM Rektorem. Rada Zakładowa ZNP służy pomocą przede wszystkim swoim członkom, szczególnie tym, którzy mają duże trudności, głównie ze zdrowiem, i potrzebują wsparcia. Są to przeważnie wizyty domowe u naszych schorowanych emerytów czy też wysyłanie listów gratulacyjnych z okazji urodzin i świąt. Świadczymy także pomoc materialną potrzebującym w postaci zapomóg finansowych, które wprawdzie nie są zbyt wysokie, jednakże u emerytów w podeszłym wieku, przeważnie cierpiących, każda przekazana kwota i forma pamięci wzbudza radość. W minionych trzech latach udzieliliśmy 142 zapomogi w wysokości od 250 do 500 zł na osobę. Wyplacamy też zasiłki statutowe z okazji urodzenia dziecka oraz zgonu członka ZNP czy bliskiej osoby z rodziny.

Nasza współpraca z Władzami Rektorskimi dotyczy głównie spraw pracowniczych, takich jak: płace, warunki pracy, nagrody czy też mieszkania.

Zgodnie z obowiązującą ustawą pewne kwestie Rektor jest zobowiązany uzgadniać ze związkami zawodowymi, natomiast inne wymagają opinii. Troszcząc się o żywotne interesy pracownicze, Związek Nauczycielstwa Polskiego dąży do popierania rozwiązań sprzyjających rozwojowi Uczelni i eliminowaniu sporów. W wielu sprawach ZNP współpracuje oraz porozumiewa się ze związkiem „Solidarność” i często mamy w kwestiach pracowniczych wspólne opinie. Przykładem mogą być premie dla pracowników technicznych i obsługi, a także nagrody rektorskie dla nauczycieli akademickich.

W naszych działaniach i dyskusjach z Władzami Rektorskimi dążymy do zapewnienia bezpiecznych, to znaczy w miarę wolnych od sporów i dotkliwych stresów oraz upokorzeń, warunków pracy, także w sensie spraw bytowych, czy też ochrony przed utratą pracy w sposób niezasłużony. Do tej pory związek nasz skutecznie pomógł kilku osobom. Jest to jednak, że zamierzamy tolerować ignorancję czy też sprzyjać nierówności. Rozwój Uczelni i jakość pracy są dla nas wartościami nadrzędnymi.

Dziewiątego stycznia 2007 roku w lokalu ZNP odbyła się długa rozmowa z JM Rektorem na te właśnie tematy. Poruszono także sprawy socjalne, jak: wypoczynek, funkcyjono-

wanie barów w pomieszczeniach Uczelni i odczuwalny powszechnie brak stołówek dla studentów oraz pracowników. Związek nasz wyraża głębokie niezadowolenie, że tak poważna i duża Uczelnia nie ma dobrze funkcjonującej stołówki, dostosowanej do oczekiwań jej pracowników i studentów, czy też ośrodka wypoczynkowego na należytym po-

Co robi Związek Nauczycielstwa Polskiego na naszej Uczelni?

ziemiu. Wiemy, że zanedbania te sięgają jeszcze lat siedemdziesiątych, kiedy to istniały wyjątkowo duże możliwości formalne i finansowe do podejmowania tego rodzaju przedsięwzięć. Nie zrobiono jednak też żadnego kroku w tym kierunku po przemianach ustrojowych 1989 roku.

Rektor wysłuchał naszych uwag oraz propozycji i obiecał, że wspólnie ze związkami podejmie działania w tych kwestiach, ale czas umyka, a wynegocjowane w trudach ustalenia idą szybko w zapomnienie.

Z żalem należy stwierdzić, że od dawna administracja Uniwersytetu wręcz uciekała i nadal ucieka od spraw socjalnych – w szerokim tego słowa znaczeniu, w przeciwieństwie do innych uczelni miasta Poznania. Wiadomo, są to sprawy często kłopotliwe i mało wdzięczne, ale jednak ważne. Już wielokrotnie wypowiedzieliśmy się na te tematy w imieniu Związku Nauczycielstwa Polskiego. W niedawnej przeszłości ktoś bez głębszego zastanowienia się upowszechnił teorię, że pracodawca nie powinien zajmować się tzw. socjałem. Jest to teoria fałszywa, która nie znajduje potwierdzenia w funkcjonowaniu dobrze zarządzanych podmiotów gospodarczych, także w krajach za-

chodnich, o ugruntowanej gospodarce rynkowej. Związek Nauczycielstwa Polskiego od samego początku swej działalności nie przyjmował postawy wyłącznie roszczeniowej, czyli mówiąc innymi słowami – nie wysuwał wyłącznie żądań pod adresem Władz Uczelni. Związek nasz inicjował i wytrwale działał na przykład na rzecz mieszkalnictwa pracowników. Efektem tych działań są osiedla: Bonin, Wilczy Młyn, Świerczewo czy też Edwardowo. Przed kilkoma laty rozpoczęto, także z inicjatywy ZNP, tworzenie osiedla w Przeźmierowie. Duża grupa pracowników zorganizowana w Stowarzyszeniu „Nasz dom” wykupiła od Uczelni grunty o powierzchni ponad 25 ha i podzieliła je na działki, które już w 60% zostały ciekawie zabudowane. Była to, jak myślimy, trafna inicjatywa związkowa i cieszymy się, że wielu zasłużonych dla Uczelni pracowników już wybudowało, buduje lub zamierza budować swoje domy. Jest to duża radość nie tylko dla tych rodzin, ale także dla nas, jako inicjatorów, jak i również – przypuszczać należy – dla Władz Uczelni, że skutecznie pomogły w tych trudnych przedsięwzięciach. Wielką jest zasługa w tym dziele zarządu Stowarzyszenia „Nasz dom”, bo przecież wielu działaczy poświęciło tej szlachetnej sprawie dużo czasu, energii i pomysłowości. Szczególne uznanie należy się byłemu przewodniczącemu zarządu Stowarzyszenia – doktorowi Piotrowi Chałupce.

Obecnie wybrane i zarejestrowane w Sądzie stowarzyszenie stara się wykupić kolejne tereny, przyległe do obecnego osiedla. Jest już na to zgoda Wysokiego Senatu, duża przychylność wójta gminy Tarnowo Podgórne, a przede wszystkim szerokie zainteresowanie ewentualnych nabywców, czyli pracowników Uniwersytetu Przyrodniczego. Chęć zakupu działki zgłosiło ponad 600 osób, które przystąpiły do Stowarzyszenia „Nasze osiedle”. Są jednak pewne problemy, które mogą zaważyć na całym procesie sprzedaży: mianowicie sposób zbywania działek musi przebiegać w zgodzie z ustawą o zamówieniach publicznych. Do Rady Zakładowej ZNP dochodziły też informacje, że jest duże zapotrzebowanie pracowników na ogródki działkowe. Prezes Rady wspólnie z pracownikami Działu Socjalnego podjęli inicjatywę poszukiwania takich możliwości.

Ustalono, że w Złotnikach jest duża powierzchnia gruntu po dawnych działkach pracowniczych. Przeprowadzono więc rozmowę z Panem Rektorem i podjęto pewne ustalenia, w rezultacie których uda się, być może, wyjść do pewnego stopnia naprzeciw potrzebom pracowników w tym zakresie.

Rada Zakładowa ZNP prowadzi także inne działania, nieco skromniejsze, ale jakże potrzebne i dostarczające zadowolenia wielu pracownikom Uczelni, nie tylko członkom związku. Są to wyjazdy, na przykład szlakiem piastowskim, szlakiem walk o Wał Pomorski, nad jeziora w Miliczu czy też do naszego unikatowego zakładu doświadczalnego w Stobnicy. Wśród pracowników Uniwersytetu, a w szczególności wśród emerytów, dużym uznaniem cieszą się wyjazdy na grzybobrania. Jest to w odbiorze uczestników połączenie miłego spędzenia czasu z pożytecznym. W minionym roku odbyło się siedem takich wypraw w ostępy leśne.

Wyjątkowo dobrą opinią cieszyły się wycieczki do Berlina, Wiednia, na wybrzeże z jednodzielnym zwiedzaniem Bornholmu czy też w okolice Augustowa i na Litwę, gdzie koleżanki i koledzy poznawali korzenie polskości tamtych terenów, a także zabytki o wielkim historycznym znaczeniu w Wilnie, Trokach, Kownie, Dukaszach Pijarskich czy Kiernowie. Spotkanie z Polakami, wieczorki oraz zwiedzanie tego tak przecież bliskiego nam kraju sprawiło, że nasi wycieczkownicy wrócili wzbogaceni wiedzą i na Litwie i pełni miłych wrażeń. Organizatorom dało to również wiele satysfakcji z tego prostego powodu, że licznej grupie naszych członków i gościom można było dostarczyć – oprócz radości – możliwość poznania innych ośrodków. Podobnie było z wyjazdem do Berlina, dokąd autokarem udała się 40-osobowa grupa naszych członków i sympatyków ZNP. Zwiedzono najcenniejsze zabytki: teatr, operę berlińską, muzea, w tym Pergamońskie. Dużym przeżyciem był wjazd na wieżę telewizyjną i oglądanie z tak dużej wysokości panoramy Berlina.

Również ciekawe wyjazdy planujemy w obecnym roku. Usiłujemy w ten sposób dostarczyć miłych wrażeń tej części naszych pracowników, którzy nie mają możliwości, często z racji zajmowanego stanowiska, podróżować po świecie, lub którym sytuacja materialna na to nie pozwala. Należy dodać, że organizacja tych wypraw – także za granicę – chociaż odbywa się za pieniądze uczestników, to organizatorzy w znaczący sposób dotują naszych członków ze środków pochodzących wyłącznie ze składek członkowskich. Pragniemy w ten sposób służyć nie tylko naszym członkom, ale też sympatykom oraz całej społeczności akademickiej Uczelni.

Nasz związek zapewnia nie tylko wsparcie potrzebującym, ale też daje możliwość samorealizacji wielu Koleżankom i Kolegom, chcącym aktywnie wpływać na kształt naszego środowiska.

Rada Zakładowa ZNP Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu była inicjatorem i głównym organizatorem Konferencji Środowiska Akademickiego ZNP Wielkopolski, poświęconej sprawom pracowniczym w szkołach wyższych. Konferencja ta odbyła się 15 maja 2007 roku w Collegium Minus Uniwersytetu im.

A. Mickiewicza. W obradach udział wzięli zaaprobowani goście:

- dr Stanisław Różycki – Wiceprezes Rady Szkolnictwa Wyższego i Nauki ZNP
- prof. Antoni Szczuciński z Uniwersytetu im. A. Mickiewicza, Przewodniczący Komisji Kultury i Nauki Rady m. Poznania
- dr Mariusz Piotrowski z Katedry Prawa i Polityki Społecznej Akademii Ekonomicznej w Poznaniu
- Jacek Leśny – Wiceprezes Zarządu Okręgu Wielkopolskiego ZNP
- Anna Markiewicz i Waldemar Hawrot z Biura Terenowego ZNP w Lesznie
- Jolanta Wdowczyk i Danuta Wozowczyk z Rady Zakładowej ZNP Uniwersytetu im. A. Mickiewicza w Kaliszu
- przedstawiciele NSZZ „Solidarność” z Uniwersytetu im. A. Mickiewicza, Politechniki Poznańskiej i Uniwersytetu Medycznego.

Konferencję otworzył prof. Kielczowski – Przewodniczący Zarządu ZNP Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza, a obrady prowadził: prof. Stanisław Dziegielewski, dr inż. Jerzy Borowski i dr Zbigniew Galor.

Referat na temat obrony pracowników w szkołach wyższych wygłosił dr Mariusz Piotrowski, a dr Stanisław Różycki swoje wystąpienie poświęcił problemom związanym z działalnością Związku Nauczycielstwa Polskiego na wyższych uczelniach. Wystąpienie prof. Antoniego Szczucińskiego było skierowane do społeczności uczelnianych, jak one postrzegają procesy zmian na uczelniach w kierunku rynkowym.

Po wystąpieniach rozpoczęła się wielogodzinna dyskusja na temat form pracy ZNP na uczelniach. Wypracowano wnioski, które wyznaczają główne kierunki działalności związku. Profesor Stanisław Dziegielewski, podsumowując, podziękował za aktywny i twórczy udział w Konferencji, podczas której omówiono wiele aktualnie ważnych spraw z życia Uczelni i poznano problemy związane z działalnością związków w środowisku wielkopolskich uczelni. Dodał, że jesteśmy lepiej przygotowani do pracy i współpracy z władzami uczelni na rzecz naszej społeczności. Godne podkreślenia są twórcze i owocne wystąpienia przedstawicieli NSZZ „Solidarność”: że nic nas nie dzieli, a jedynie łączy – wspólne dobro i rozwój szkolnictwa wyższego.

W dniach 26 i 27 marca 2007 roku odbyło się posiedzenie Zarządu Głównego ZNP. Tematem przewodnim tego posiedzenia była dyskusja, jak dalej prowadzić spór z Rządem RP w obronie oświaty i przeciwdziałanie kuriozalnym żądaniom o „odcięciu się” ZNP od swej przeszłości. Omówiono także kwestie płacowe dla pracowników oświaty i szkół wyższych.

Jako że na uczelniach poziom płac zatrzymał się i przez wiele lat nie było znaczących podwyżek dla pracowników, mimo wielu zapowiedzi i obietnic przedwyborczych, Rada Zakładowa ZNP 5 czerwca 2008 roku zorganizowała konferencję środowiskową na temat spraw bytowych pracowników szkół wyższych. Stan obecny i zamierzenia władz w tej kwestii przedstawili zaproszeni na konferencję goście:

- posłanka dr Krystyna Łybacka – jako przewodnicząca Sejmowej Podkomisji ds. Szkolnictwa Wyższego
- oraz prof. Zygmunt Cybulski – Wiceprzewodniczący Rady Krajowej Szkolnictwa Wyższego i Nauki ZNP.

W konferencji, która odbyła się w Kolegium Rungego, udział wzięli również przedstawiciele Rad Zakładowych ZNP wszystkich szkół wyższych z Poznania, Leszna i Kalisza oraz przedstawiciele władz naszej Uczelni. Po wysłuchaniu rzeczowych i ciekawych wystąpień gości rozpoczęła się owocna dyskusja, nie tylko nad problemami płacowymi. Sformułowane wnioski wykorzystano do przygotowania uchwały Senatu naszej Uczelni, która została jednomyślnie przegłosowana i skierowana do Premiera oraz Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Obecnie nasze ministerstwo przygotowuje nowe koncepcje rozwoju szkolnictwa wyższego w Polsce wraz z bardzo kontrowersyjnym modelem awansu kadry naukowych, tzw. model bez barier, który jest bardzo mało czytelnym systemem finansowania badań naukowych i dydaktyki.

Za wyjątkowo ważne w obecnej sytuacji uznaliśmy zatem zorganizowanie spotkania z posłami naszego środowiska oraz przedstawicielami ministerstwa celem szczegółowego zapoznania się z planowanymi zmianami w szkolnictwie wyższym, a przede wszystkim z kwestiami płacowymi i finansowaniem uczelni. Spotkanie to, także środowiskowe, odbędzie się w Kolegium Rungego w kwietniu. Nie będziemy ustawać w działaniach mogących w sposób demokratyczny wpłynąć nie tylko na poprawę spraw bytowych, ale i na sposób funkcjonowania Uczelni.

Głęboko smuci nas sytuacja ludzi w wieku starszym i samotnych. Za te tak przecież ważne sprawy, zwłaszcza w europejskim kraju o wysokim stopniu cywilizacji, winno odpowiadać Państwo. Jak jest, wiemy wszyscy. Stąd też mamy pomysł, by pomóc tym ludziom, tworząc uczelniany ośrodek „Złota Jesień”. Dyskusje na te tematy są prowadzone.

Działalność Związku Nauczycielstwa Polskiego na naszej Uczelni jest wielokierunkowa i można powiedzieć – aktywna. Pracujemy dla naszego środowiska uczelnianego oraz aktywizujemy struktury wojewódzkie i ogólnopolskie.

Odpowiedź na pytanie, zawarte w tytule niniejszego artykułu: „Co robi Związek Nauczycielstwa Polskiego na naszej Uczelni?” jest zatem klarowna i przekonująca, chyba nawet także dla niechętnych tej jakże bogatej w tradycje organizacji związkowej, która działaniami swych członków dowodzi, że praca związkowa jest bardzo ważna i ma na celu dobro człowieka.

W ten sposób dziękujemy wszystkim członkom Związku Nauczycielstwa Polskiego i jego sympatykom, a także Władzom Uczelni za zrozumienie i wspieranie naszych działań.

*prof. dr hab. Stanisław Dziegielewski
Prezes Rady Zakładowej ZNP*

W dniach 30 czerwca – 5 lipca 2008 roku w Katedrze Entomologii Leśnej gościła grupa studentów i pracowników Instytutu Entomologii, Fitopatologii i Ochrony Lasu Uniwersytetu w Wiedniu (Institut für Förstentomologie, Förstpatologie und Waldschutz, Universität für Bodenkultur Wien). Głównym ich celem było zapoznanie się z uwarunkowaniami masowego występowania szkodliwych owadów w lasach sosnowych. Licznemu występowaniu owadów sprzyjają u nas ubogie gleby leśne oraz nieduża ilość opadów, a więc rozległe obszary środkowo-zachodniej Polski i Pomorza. Począwszy od XVII i XVIII wieku, istnieją udokumentowane obserwacje, świadczące o częstym nawiedzaniu tych obszarów przez gradację poprocha cetyniaka, strzygoni choinówki, barczatki sosnówki i brudnicy mniszki. Gąsienice wymienionych gatunków motyli, zjadając igły sosen, mogą doprowadzić do całkowitego оголоcenia koron drzew.

W grupie gości znaleźli się studenci (sześć osób) i pracownicy Instytutu: prof. dr Axel Schopf, dr Christa Schafellner, inż. Gabriele Motlik, dr inż. Peter Baier i dr inż. Gernod Hoch.

Pierwszy etap zajęć odbył się na terenie Nadleśnictwa Wolsztyn, znajdującego się w Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Zielonej Górze. Zwiedzano przede wszystkim tereny, na których zwalczano gradację owadów żerujących na sośnie, jednak natrafiono także na miejsca liczego występowania barczatki puchowicy (*Eriogaster lanestris*) – motyla, którego gąsienice żerują na drzewach liściastych, głównie brzozech i śliwach. Od kilku lat motyl ten występuje w lasach wolsztyńskich na tyle licznie, że gąsienice całkowicie objadają liście wielu brzoź.

Zaprezentowano leśny system ochrony przeciwpożarowej, którego główną atrakcją była nowoczesna dostrzegalnia przeciwpożarowa, górująca nad lasami okolic Wolsztyna. Dużą atrakcją turystyczną okazała się parowozownia w Wolsztynie, jedno z ostatnich tego rodzaju czynnych miejsc w Europie. Remontuje stare i zabytkowe lokomotywy oraz serwisuje parowozy eksploatowane do dziś na wybranych liniach kolejowych (np. Poznań–Wolsztyn). Dzięki pracownikom parowozowni można było obejrzeć warsztaty remontowe z całym zestawem narzędzi (np. półtorametrowe klucze nasadowe), zabytkowe lokomotywy, z których każda ma swoją historię (niektóre nawet z wątkami filmowymi), załadunek lokomotyw wodą i ich czyszczenie po zakończonej pracy oraz wiele innych ciekawych aspektów eksploatacji parowozów.

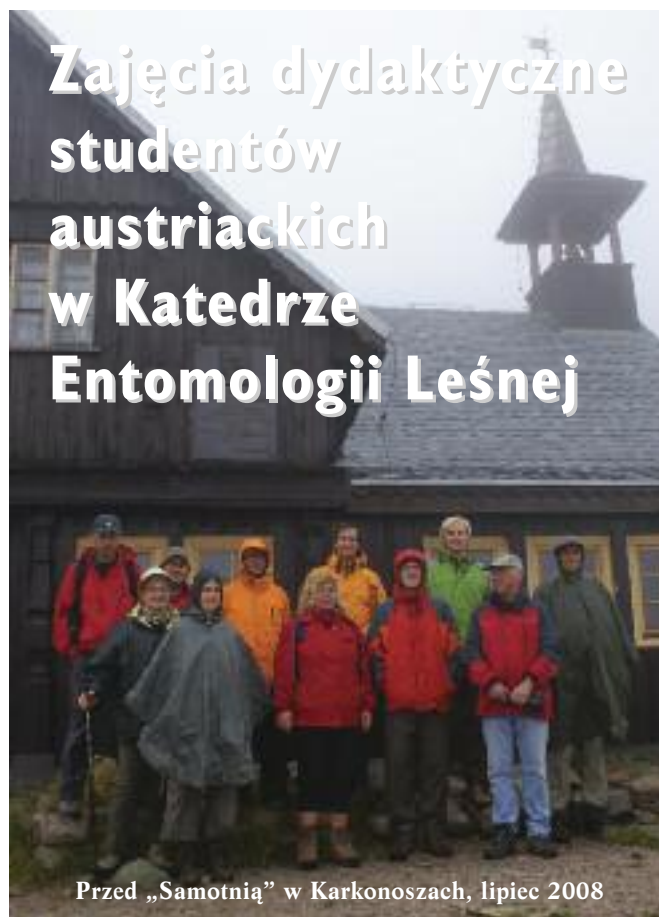
Godziny popołudniowe poświęcono na wizytację powierzchni, na których rokrocznie obserwuje się podwyższone liczebności szkodliwych błonkówek z rodziny borecznikowatych. Pracownicy nadleśnictwa zaprezentowali metody kontroli liczebności larw szkodników przy pomocy wylęgarek podokapowych. Ścięto jedno drzewo próbne na specjalnie przygotowane płachty, a studenci zebrali i policzyli larwy żerujące w koronach, określili ich gatunki oraz stadia rozwojowe. Organizacja ćwiczeń terenowych nie byłaby możliwa bez pomocy mgr inż. Marty Wiler – Naczelnika Wydziału Zagospodarowania Lasu RDLP w Zielonej Górze oraz mgra inż. Piotra Nietopiela, dra inż. Roberta Zandera – pracownika Zespołu Ochrony Lasu w Czerwonaku – oraz pracowników Nadleśnictwa Wolsztyn w osobach Nadleśniczego – mgra inż. Andrzeja Popko i mgra inż. Jacka Szymków – będącego naszym przewodnikiem w terenie.

Drugi dzień rozpoczęto od wizyty w stacji terenowej Katedry Entomologii Leśnej w Rakowni (LZD Murowana Goślina), gdzie prowadzona jest hodowla laboratoryjna barczatki syberyjskiej (*Dendrolimus sibiricus*) w ramach oceny możliwości rozwoju niektórych szkodników kwarantannowych w warunkach europejskich i prognozowania zagrożenia naszych lasów.

Dalszym celem ćwiczeń była Puszcza Notecka, rozległy obszar ponad 1300 km² borów sosnowych porastających ubogie gleby piaszczyste, nękany gradacjami owadów. Największa z nich – strzygoni choinówki w latach 1922–1924 – doprowadziła do obumarcia i wycięcia drzewostanów na powierzchni 750 km².

Wizytę w puszczy rozpoczęto od Nadleśnictwa Potrzebowice, na którego terenie obejrzano odnowienia lasu na powierzchni pożarowej (10 sierpnia 1992 roku w czasie jednego z największych w historii leśnictwa polskiego pożaru spłonęło 60 km² lasu). Dużo uwagi poświęcono teoretycznym i praktycznym aspektom stosowania metody ogniskowo-kompleksowej ochrony lasu, polegającej na wspomaganiu naturalnych mechanizmów regulacji liczebności szkodliwych owadów na ubogich siedliskach leśnych.

W godzinach popołudniowych udano się na teren Nadleśnictwa Karwin, gdzie w Lipkach Wielkich obejrzano Leśną Bazę Lotniczą,

w której w okresie zagrożenia pożarowego stacjonują trzy samoloty gaśnicze i jeden patrolowy – wykorzystywane do gaszenia pożarów na terenie całej Puszczy Noteckiej. W czasie przejazdu do starych ognisk gradacyjnych bardzo szkodliwej barczatki sosnówki zatrzymano się w rezerwacie krajobrazowym Lubiatowskie Uroczysko. Nadleśniczy Nadleśnictwa Karwin – inż. Edward Buśko – z mgr inż. Edytą Kowalczyk towarzyszyli naszym zajęciom do godzin wieczornych i kolacji. Dopiero późnym wieczorem udano się w drogę powrotną do Poznania.

Trzeci dzień pobytu przeznaczono na krótką wizytę w Ogrodzie Dendrologicznym i spotkanie z pracownikami Zakładu Ochrony Lasu i Katedry Entomologii Leśnej. Spotkanie w ujmujący sposób poprowadził prof. Jerzy Wiśniewski, przedstawiając tryb studiów realizowanych na Wydziale Leśnym oraz kierunki badań prowadzonych w Zakładzie Ochrony Lasu. Pozostałą część dnia poświęcono na przejazd do Karkonoskiego Parku Narodowego, gdzie miała się odbyć dalsza część zajęć.

Dotychczasowa słoneczna, letnia pogoda załamała się w górach. Planowaną tematykę masowego występowania korników świerka (głównie kornika drukarza) na obszarach górskich oraz skutki kłeski ekologicznej w Sudetach zrealizowano w okolicach Kotła Małego Stawu, Białego Jaru i Równi pod Śnieżką. Osobliwości przyrodnicze Karkonoskiego Parku Narodowego oraz złożone

zagadnienia ochrony lasu w górach, m.in. z prezentacją programu restytucji jodły w Sudetach, goście z Austrii poznali dzięki prelekcji i prezentacji mgra inż. Michała Makowskiego – pracownika Karkonoskiego Parku Narodowego.

Ostatni dzień pobytu przeznaczono na krótką wycieczkę w Góry Izerskie i udano się w kierunku granicy – do Jakuszyce, gdzie pożegnano naszych Gości.

Wszystkim osobom zaangażowanym w organizację zajęć oraz Leśnikom z nadleśnictw Wolsztyn, Potrzebowice, Karwin, Szklarska Poręba i Świeradów oraz Zespołu Ochrony Lasu w Łopuchówku i Karkonoskiego Parku Narodowego, a także naszym Studentem – Agnieszce Remlein, Jakubowi Tomza i Danielowi Pogorzalcowi – składamy w imieniu własnym i naszych Gości serdeczne podziękowania za pomoc, wszystkie wyrazy sympatii i gościnność.

dr hab. Ignacy Korczyński, dr inż. Andrzej Mazur

Gwiazdkowy Turniej Piłki Halowej

W dniach 12 i 13 grudnia 2008 roku w Hali Sportowej Uniwersytetu Przyrodniczego odbył się Gwiazdkowy Turniej Piłki Halowej. Organizacją zawodów zajął się Klub Uczelniany AZS Uniwersytetu Przyrodniczego, a główną sprawczynią całego zamieszania była Justyna Świerblewska. Do rozgrywek przystąpiło 10 zespołów z większości wydziałów naszej uczelni. W ciągu dwóch dni rozegranych zostało 27 spotkań. Zawody odbyły się w przyjaznej atmosferze, zgodnej z duchem sportowej rywalizacji. Symboliczne dyplomy, pucharki dla trzech najlepszych drużyn oraz nagrodę i statuetkę dla króla strzelców, wręczyli Kierownik Studium mgr Marian Łyszczak oraz Prezes KU AZS UP mgr Piotr Jur. Królem strzelców został Remigiusz Rura z zespołu „Moja Stara”, a turniej wygrali „Obrońcy Tytułu” z Wydziału Melioracji i Inżynierii Środowiska.

Klasyfikacja końcowa

- I „Obrońcy Tytułu” WMiIŚ
- II „Mechaniczna Technologia Drewna” WTD
- III „Końcówka Mocy” WL
- IV „FC Ponalewce” WL
- V „Moja Stara” WMiIŚ
- VI „Smakosze Cytryn” WHiBZ
- VII „Błękitny Grom” WMiIŚ
- VIII „Hipopotamy” WR
- IX „Total Detox” WHiBZ
- X „Panczester Musztardet” WE-S

Marek Licznierski

Zawody strzeleckie „Noworoczne Strzelanie”

Pierwszymi zawodami zorganizowanymi w Nowym Roku przez Klub Uczelniany AZS UP w Poznaniu były zawody strzeleckie pt. „Noworoczne Strzelanie”. Na strzelnicy Magnum w piątek 16.01.2008 r. o godz. 16.00 stawili się 16 zawodników i 6 zawodniczek gotowych walczyć o tytuł najlepszego strzelca Uniwersytetu Przyrodniczego. Głównym celem spotkania – oprócz wyśmienitej zabawy – było wyłonienie najlepszych osób, które będą reprezentować uczelnię na zawodach międzyuczelnianych, zasilając tym samym nowo powstałą sekcję strzelecką. Zawodnicy stanęli do dwóch konkurencji: karabinek sportowy oraz pistolet sportowy. Najlepszym strzelcem w kategorii kobiet została Julianna Kortus z III roku Wydziału Ekonomiczno-Społecznego, z kolei w kategorii mężczyzn wygrał Piotr Szweda. Mimo niskiej temperatury na strzelnicy, zawody odbyły się w ciepłej i przyjaznej atmosferze. Dodatkowej porcji ciepła dostarczała gorąca herbata i kawa.

Klasyfikacja końcowa

Kategoria Indywidualna Kobiet

- I Julianna Kortus – III rok Wydziału Ekonomiczno-Społecznego
- II Ewelina Jaranowska – I rok Wydziału Leśnego
- III Katarzyna Ozorowska – II rok Wydziału Ekonomiczno-Społecznego

Klasyfikacja końcowa

Kategoria Indywidualna Mężczyzn

- I Piotr Szweda – IV rok
- II Krzysztof Podgórski – III rok Wydziału Ekonomiczno-Społecznego
- III Maciej Puchała – I rok Wydziału Leśnego

Sekcja Strzelecka KU AZS UP w Poznaniu zaprasza wszystkich chętnych, czujących pociąg do strzelectwa, na treningi we wtorki i czwartki o godzinie 18.00 na strzelnicy Magnum przy ul. Witosza 45.

Kontakt: sekcjastrzelecka@op.pl

Marek Licznierski

Z głębokim smutkiem przyjęliśmy wiadomość o śmierci w dniu 25 lutego śp. prof. dra hab. Henryka Gąsiorowskiego, profesora zwyczajnego Zakładu Technologii Zbóż Instytutu Technologii Żywności Pochodzenia Roślinnego Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu.

*

Profesor dr hab. Henryk Gąsiorowski urodził się w 1922 roku w Łowinku pod Bydgoszczą. Tam skończył szkołę podstawową, a następnie podjął naukę w miejscowym liceum ogólnokształcącym. Gdy rozpoczęła się druga wojna światowa, jako ochotnik, mając niecałych 17 lat, wstąpił do polskiego wojska i w batalionie przysposobienia wojskowego uczestniczył w obronie Warszawy. Po kapitulacji wraz z innymi żołnierzami trafił do obozu jenieckiego pod Grudziądzem, gdzie przebywał do końca 1939 roku.

W okresie okupacji pracował jako robotnik rolny, a następnie robotnik w Hucie Stalowa Wola. Głęboko zakorzenione poczucie patriotyzmu sprawiło, że natychmiast po wyzwoleniu terenów, na których przebywał, spod okupacji hitlerowskiej wstąpił do Drugiej Armii Wojska Polskiego. W jej szeregach uczestniczył w walkach o Nysę.

Jako wojskowy ukończył szkołę średnią w Jeleniej Górze, uzyskując w 1946 roku maturę. Zaraz potem podjął studia na Wydziale Rolniczo-Leśnym Uniwersytetu Poznańskiego. Specjalizację i pracę dyplomową, której tematem była charakterystyka przemian biochemicznych i technologicznych mąki przechowywanej w zróżnicowanych warunkach, wykonywał pod kierunkiem tak znanych w technologii żywności autorytetów, jak prof. prof. Józef Janicki i Stanisław Jankowski. Po obronie – na ocenę celującą – pracy magisterskiej od profesora Janickiego otrzymał propozycję podjęcia pracy na Uczelni i przez rok pracował jako asystent w Katedrze Technologii Rolnej.

Trudne warunki mieszkaniowe i funkcjonujący w tamtym okresie nakaz pracy sprawiły, że w 1951 roku był zmuszony podjąć pracę jako technolog, a następnie kierownik laboratorium analitycznego w Zespole Młynowy w Lesznie. Stąd został skierowany do pracy w delegaturze Najwyższej Izby Kontroli, w zespole do spraw przemysłu spożywczego.

Na Uczelnię powrócił w 1957 roku i kontynuował pracę naukową pod kierunkiem prof. Stanisława Jankowskiego. Praca doktorska, którą obronił w 1962 roku, dotyczyła „Wpływu temperatury przechowywania pieczywa na jego przydatność konsumpcyjną i zmiany niektórych jego składników”. Po doktoracie wyjechał na staż naukowy do znanego w branży zbożowej ośrodka naukowego w Detmold, a następnie przebywał w Moskiewskim Technologicznym Instytucie Przemysłu Spożywczego, gdzie miał możliwość pracy pod kierunkiem najwybitniejszych autorytetów z dziedziny przetwórstwa zbóż: prof. Kretowicza – późniejszego doktora *honoris causa* Akademii Rolniczej w Poznaniu, prof. Auermana oraz prof. Kazakowa. W 1966 roku obronił w warszawskiej SGGW (w tym czasie Wydział Technologii Rolno-Spożywczej w Poznaniu jeszcze nie miał praw habilitowania) kolokwium habilitacyjne. Praca habilitacyjna dotyczyła „Wpływu niektórych czynników fizycznych i chemicznych na reologiczne własności ciasta pszenne”. Dal- sza aktywna praca naukowa, wyrażana licznymi publikacjami oraz pracami o charakterze wdrożeniowym, sprawiła, że w 1976 roku otrzymał tytuł naukowy profesora nauk rolniczych, a w 1984 roku stanowisko profesora zwyczajnego.

*

Profesor Henryk Gąsiorowski znany był nie tylko ze swej pracy naukowej, ale także z działalności organizacyjnej. Był współtwórcą zakładu doświadczalnego technologii zbóż, popularnie nazywanego piekarnią doświadczalną, gdzie testowano różne metody produkcji pieczywa i jego nowe asortymenty. Z chwilą powstania Instytutu Technologii Żywności Pochodzenia Roślinnego prof. Gą-

siorowski został wicedyrektorem Instytutu do spraw dydaktycznych. Funkcję tę pełnił przez dwie kadencje, aż do 1978 roku. W latach 1981–1984 sprawował także funkcję kierownika Zakładu Technologii Zbóż.

W latach 1968–1970 Profesorowi powierzono funkcję prodziekana do spraw dydaktycznych Wydziału Technologii Rolno-Spożywczej, a w 1970 roku został wybrany dziekanem tego Wydziału. Funkcję dziekana Wydziału powierzono Mu jeszcze raz – w latach 1981–1984.

*

Zainteresowania naukowe Profesora były bardzo szerokie. W pierwszym okresie dotyczyły zagadnień nowych – jak na la-

Profesor dr hab. Henryk Gąsiorowski (1922–2009)

ta 60. XX wieku – związanych z reologią ciasta chlebowego i makaronowego. Szczególnie bliska była Profesorowi technologia piekarnictwa, ale prowadził też intensywne badania związane z wykorzystaniem krajowych odmian pszenicy w produkcji makaronu. Niezwykle interesujące były też prace Profesora poświęcone ocenie własności fizycznych ziarna pszenicy, w szczególności jej twardości i mikrotwardości. Z czasem zainteresowania Profesora objęły także tematykę pozyskiwania i wykorzystania z ziarna różnych zbóż substancji określanych ogólnie mianem błonnika pokarmowego oraz jego wpływem na cechy technologiczne i żywieniowe produktów zbożowych. Efektem tej pracy jest ponad 300 publikacji, drukowanych nie tylko w czasopismach naukowych o zasięgu międzynarodowym, ale i krajowych, adresowanych do kadry inżynierjno-technicznej przemysłu spożywczego. O bliskim kontakcie działalności badawczej profesora z praktyką przemysłową świadczą liczne wdrożenia w zakładach zbożowo-młynarskich, piekarskich i makaronowych. Niektóre z produktów i technologie ich wytwarzania stosowane są do chwili obecnej.

Przejście prof. dra hab. Henryka Gąsiorowskiego w 1993 roku na emeryturę nie spowodowało zaprzestania Jego aktywności naukowej. Swój czas, wiedzę i energię poświęcił napisaniu monografii: *Żyto – chemia i technologia*, *Owies – chemia i technologia*, *Jęczmień – chemia i technologia* oraz wydanej w 2004 roku *Pszenica – chemia i technologia*. Do ostatnich chwil pracował nad kolejną monografią poświęconą kukurydzy. Książki te stanowią ogromnie wartościowy i bogaty materiał zarówno dla studentów, praktyków, naukowców zajmujących się dziedziną przetwórstwa zbóż, jak i szerokiego grona konsumentów, dietetyków i żywieniowców.

Profesor Henryk Gąsiorowski był nie tylko doskonałym naukowcem, ale i dydaktykiem. Pod Jego opieką wykonano ponad 200 prac inżynierskich i magisterskich. Niektórzy z jego dyplomantów pełnili i pełnią ważne funkcje zawodowe bądź prowadzą własne przedsiębiorstwa, a doktoranci pracują naukowo.

Działalność naukowa, dydaktyczna i organizacyjna Profesora, lecz przede wszystkim postawa społeczna i życzliwość wobec innych, zostały wielokrotnie docenione licznymi medalami: za udział w walce wyzwoleniczej; Krzyżem Kawalerskim i Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski za działalność naukową, społeczną i dydaktyczną; nagrodami Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki I i III stopnia za osiągnięcia naukowe.

*

Śmierć przerwała bogate plany i zamierzenia Profesora. Jednak Jego dokonania i osoba pozostaną na zawsze w naszej pamięci.

Kierownik Zakładu Technologii Zbóż
prof. dr hab. Wiktor Obuchowski
Dziekan Wydziału Nauk o Żywności i Żywieniu
prof. dr hab. Jan Michniewicz

Dnia 16 lutego 2009 roku pożegnaliśmy na cmentarzu przy ul. Nowina prof. zw. dr. hab. Stefana Kinastowskiego. Uroczystości pogrzebowe poprzedziła msza święta żałobna w kościele pod wezwaniem Chrystusa Dobrego Pasterza. Na miejsce spoczynku odprowadzała Profesora Rodzina oraz tłumy Przyjaciół i Współpracowników. Kilka dni wcześniej odbyło się nadzwyczajne, żałobne posiedzenie Senatu i Rady Wydziału Technologii Drewna naszej Uczelni.

Śmierć zawsze przynosi smutek i żal, a uczucie to pogłębia się, gdy odchodzi osoba ceniona, powszechnie szanowana i lubiana. Pragniemy przybliżyć sylwetkę naszego Profesora, by pamięć o Nim pozostała w kręgach akademickich naszego Uniwersytetu.

Profesor Stefan Kinastowski urodził się 23 lipca 1929 roku w Ostrzeszowie. W czasie okupacji uczył się wyłącznie na tajnych kompletach. Po wojnie ukończył gimnazjum, a następnie liceum. W 1948 roku rozpoczął studia chemiczne na Uniwersytecie Poznańskim. Pracę magisterską pt. „Światłoczułość acetylenku srebra” obronił w maju 1952 roku. Edukacja ta w sposób szczególnie odcisnęła swoje piętno na osobowości Pana Profesora Stefana Kinastowskiego. To właśnie u ludzi zdobywających wykształcenie z narażeniem życia, uczestniczących w tajnych kompletach widać pęd do wiedzy, nieustanne poszerzanie horyzontów, erudycję i bardzo szerokie zainteresowania. To cechy, które, niestety, w ostatnich latach zanikają.

Okres studiów Profesora – co należy wyraźnie podkreślić – to szczególny okres w dziejach naszej Ojczyzny. Wtedy wszystko było problemem, odczynnikami, nawet te najbardziej podstawowe, były nieosiągalne i postępy w pracy badawczej były możliwe jedynie po uprzednim zsyntetyzowaniu reagentów wyjściowych. Było to niewątpliwie utrudnienie, ale – choć zabrzmi to paradoksalnie i irracjonalnie – w dużej mierze przyczyniło się do Jego przebogatej wiedzy. Do końca Profesor imponował znajomością niezliczonych reakcji, warunków syntez i udzielał cennych rad młodym adeptom chemii

W latach 1951–1952 pracował jako nauczyciel chemii w Liceum Ogólnokształcącym TPD w Poznaniu. Od 1952 roku był kierownikiem Laboratorium Naukowo-Badawczego w Bydgoskich Zakładach Fotochemicznych. W grudniu 1953 roku rozpoczął pracę w Katedrze Chemii Organicznej Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu pod kierunkiem prof. dr. Jerzego Suszko. Pracę doktorską pt. „O budowie i przemianach estru ftalilo- i naftalilomalonowego” obronił w 1959 roku. W ramach tej dysertacji udowodnił budowę estrów ftalilomalonowego oraz naftalilomalonowego, wykrywając przy tym nowy typ przegrupowania towarzyszącego redukcji estru naftalilomalonowego oraz utlenianiu estru peri-naftindiolu-1,3-dikarboksylowego-2,2. Opracował kilkadziesiąt nowych reakcji oraz otrzymał 14 nowych związków, których budowę udowodnił. Był dwukrotnym stypendystą Rządu Francuskiego: w pracowni prof. J. Rigaudy w École Supérieure de Physique et Chimie Industrielles oraz w Laboratoire de Spectroscopie Herzienne, Sorbonne kierowanego przez prof. Freymana. W pracowniach tych poznał nowoczesne metody fizyko-chemiczne stosowane w chemii organicznej. Jego zainteresowania koncentrowały się głównie na badaniach mechanizmów reakcji. W czasie realizacji pracy badawczej, wówczas jeszcze jako Doktor Stefan Kinastowski, przeprowadził syntezę 1,4-difenylo i 1,4-dimetylo-cykloheksandiolu-1,4, które rozdzielił na odpowiednie izomery cis i trans. Warto podkreślić, że analizę konformacyjną tych związków wykonał na podstawie spektroskopii i magnetycznego rezonansu jądrowego oraz pomiarowi momentów dipolowych. Przeprowadził również badania reakcji dehydratacji oraz dehydrogenacji na układach modelowych, stosując katalizatory zawierające trwale wolne rodniki siarki.

W ramach pracy habilitacyjnej badał mechanizmy wymiany jonowej w roztworach niewodnych, wykorzystując w tym celu metodę magnetycznego rezonansu jądrowego. Do ważniejszych osiągnięć z tej tematyki można zaliczyć:

- wykazanie, że zmiana szerokości linii jądrowego rezonansu magnetycznego związana jest z wymianą jonową
- udowodnienie, że w reakcjach wymiany jonowej kwasu AH i zasady B zachodzących według mechanizmu wielostopniowego dodanie kwasu BH⁺ powoduje zmniejszenie w. wym. mechanizmu na korzyść mechanizmu jednostopniowego
- wykazanie możliwości badania reakcji łańcuchowych w układach bardzo słabo zjonizowanych
- stwierdzenie korelacji między stopniem jonizacji badanych układów a udziałem omawianych mechanizmów wymiany jonowej
- udowodnienie, że wymianie jonowej według mechanizmu zwa-

Profesor dr hab. Stefan Kinastowski (1929–2009)

nego „push–pull” podlegają nie tylko związki ulegające enolizacji, lecz również kwasy C-H.

W 1967 roku Profesor Stefan Kinastowski podjął pracę w Katedrze Chemicznej Technologii Drewna Wyższej Szkoły Rolniczej w Poznaniu. Tam też zorganizował pracownię chemii fizycznej oraz chemii organicznej. Po reorganizacji Uczelni w 1970 roku został powołany na stanowisko Dyrektora Instytutu Matematyki, Fizyki i Chemii. W 1981 roku zlikwidowano Instytut, a Profesor objął kierownictwo Katedry Chemii, którą kierował do czasu przejścia na emeryturę w 1999 roku.

Profesor kierował pracami związanymi z badaniami mechanizmów reakcji, głównie kondensacji aldolowej, publikując na ten temat 140 prac w renomowanych czasopismach. Był promotorem ośmiu przewodów doktorskich, a jeden z doktorantów jest obecnie profesorem i Kierownikiem Katedry Chemii Organicznej oraz Dziekanem na Międzynarodowym Uniwersytecie w Miami (USA).

Prace przeprowadzone pod kierunkiem Profesora cechowało szerokie spojrzenie, wszechstronny warsztat badawczy, wnikliwość i nowatorstwo [...].

Profesor prowadził nie tylko badania podstawowe, ale również utylitarne. Do takich należy zaliczyć na przykład badania reakcji polikondensacji żywic mocznikowo-formaldehydowych. Stwierdzono, że o szybkości wydzielania się formaldehydu z żywicy w postaci granulatu decyduje jego średnica, a więc powierzchnia właściwa. To stwierdzenie obaliło dotychczasowe teorie, według których etapem limitującym emisję formaldehydu miała być reakcja rozkładu grup hydroksymetylowych. Wbrew tym twierdzeniom wykazano, że etapem limitującym jest dyfuzja formaldehydu do wnętrza żywicy do otoczenia. Wyniki pozwoliły na wytyczenie nowych strategii ograniczenia emisji formaldehydu z płyt wiórowych i w konsekwencji z mebli.

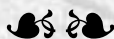
Profesor Stefan Kinastowski był członkiem licznych organizacji naukowych oraz organów kolegialnych. Za działalność naukową był nagradzany nagrodami Ministra oraz Rektora, a w uznaniu zasług został uhonorowany odznaczeniami państwowymi, w tym Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

PROFESOR WE WSPOMNIENIACH WSPÓŁPRACOWNIKÓW – UCZNIÓW
Świętej pamięci Profesor Stefan Kinastowski, obejmując 40 lat temu kierownictwo Katedry, wówczas Chemii Ogólnej, zmienił profil badawczy Katedry z chemii analitycznej na badania podstawowe z pogranicza fizycznej chemii organicznej. Przy szczupłości zaplecza aparaturowego była to decyzja wiele ryzykowna, choć zarazem bardzo ambitna. I udało się. Często Pan Profesor był „advokatem diabła”, szukając w eksperymentach, które prowadziłyśmy (my, Jego uczniowie), czegoś nowego, nie ujętego w dotychczas znanych teoriach. Była to droga „przez mękę”, nieraz przegrywaliśmy, ale nabieraliśmy doświadczenia. Z niecierpliwością

oczekiwał nowych wyników. Często, po wieczornej dyskusji, wiatał nas następnego dnia rano sakramentalnym i zazwyczaj niecierpliwym pytaniem: „Co nowego?” Naturalnie chodziło o postępy w eksperymencie omawianym wieczorem. Stawaliśmy wówczas przed dylematem, jak zripostować to kłopotliwe pytanie i z czasem byliśmy w tych odpowiedziach coraz lepsi. Doświadczenia nigdy nie mogły nadążyć za teoriami Pana Profesora.

Osobowość intelektualna Profesora pozostała do końca żywa, z impetem młodości otwarta na wyzwania współczesnego świata. Zawsze pociągały Go ważne i trudne zadania. Był wzorem pomysłowości naukowej. Swoimi przemyśleniami chętnie dzielił się z innymi, a niejednokrotnie pomagał nawet doświadczonym pracownikom w rozwiązaniu trudnych problemów naukowych. Umiał to zrobić w sposób skuteczny i dyskretny, nie ujmując nic z potencjału i statusu osoby, której radził.

Zawsze pogodny, serdeczny, niebawale wszystkim życzliwy, mobilizował do pracy i – co najważniejsze – wzbudzał w nas poczucie wartości oraz sensu tego, co robiliśmy. Jego przykład pociągał młodych, dla których stał się życzliwym, acz wymagającym mistrzem i promotorem. Cenił Go jako szefa i nauczyciela. Wykłady Profesora Kinastowskiego, prowadzone na prawdziwie akademickim poziomie, obrosły legendą.

Doktor inżynier Lech Kapica urodził się 15 lipca 1944 roku w Radzięcinie. W 1965 roku ukończył Technikum Przemysłu Drzewnego w Zwierzyńcu i rozpoczął studia dzienne na Wydziale Technologii Drewna Akademii Rolniczej w Poznaniu, uzyskując w 1970 roku tytuł zawodowy magistra inżyniera mechanicznej technologii drewna. W tym samym roku został zatrudniony na stanowisku asystenta i rozpoczął studia doktoranckie na macierzystej Uczelni, które ukończył w 1973 roku. Wkrótce po tym w roku 1974 obronił rozprawę doktorską na temat: „Badania właściwości elastoplastycznych pianki poliuretanowej stosowanej w meblarskich wyrobach tapicerowanych”, uzyskując stopień naukowy doktora nauk technicznych. W tym samym roku został zatrudniony na Wydziale Technologii Drewna Akademii Rolniczej w Poznaniu na stanowisku adiunkta. W pełni sił twórczych, dotknięty okrutną chorobą, w 2005 roku przeszedł na wcześniejszą emeryturę, stale utrzymując kontakty zawodowe i koleżeńskie z Katedrą Meblarstwa, w której niezwykle aktywnie i kreatywnie przepracował całe życie zawodowe.

Doktor inż. Lech Kapica wyróżniał się niezwykłą osobowością, charyzmą, bogatą erudycją, wszechstronną znajomością zagadnień związanych z technologią drewna i meblarstwem. Posiadał rozległe wiadomości z zakresu ergonomii i konstrukcji mebli. Gruntownie wykształcony i znakomicie czytany imponował w poszukiwaniu i wdrażaniu innowacyjnych rozwiązań złożonych problemów technicznych dotyczących meblarstwa. Jego pasją zawodową była ergonomia i biomechanika, które z licznymi sukcesami stosował w projektowaniu mebli. Był prekursorem metodyki multidyscyplinarnego projektowania mebli, a zwłaszcza antropotechnicznego modelowania konstrukcji mebli tapicerowanych. Z tego zakresu opublikował kilkadziesiąt prac w liczących się czasopiśmie krajowych i zagranicznych. Wiele spośród nich stanowiło przedmiot oryginalnych i opatentowanych rozwiązań inżynierskich, opracowanych na zlecenie fabryk mebli.

Współorganizował i nieustannie prowadził Laboratorium Badań i Atestacji Mebli Katedry Meblarstwa, współpracował z Polskim Centrum Badań i Certyfikacji w Warszawie, Instytutem Technologii Drewna w Poznaniu oraz Międzynarodowymi Targami Poznańskimi. Był członkiem: Polskiego Komitetu Normalizacyjnego, Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Leśnictwa i Drzew-

Zawsze dbał o harmonię ducha i ciała. Nie wszystkim znane są Jego pasje sportowe i historyczne. Był miłośnikiem jazdy na nartach i góry odwiedzał przynajmniej raz w roku. Każdą wolną chwilę spędzał nad wodą, w Tucznie, w gronie przyjaciół, rodziny, a nade wszystko ukochanych wnuków.

Jako znakomity znawca i smakosz win oraz wyszukanych potraw, chętnie dzielił się z nami swoim bogatym doświadczeniem w tej materii – to według Jego receptur przygotowujemy niezrównanego lina w śmietanie i dzięki Niemu doceniamy walory smakowe ulubionego przez Profesora wina Chantemerle Medoc. Fantastyczny gawędziarz, z głową pełną anegdot i niepospolitych wspomnień. Mimo przejścia na emeryturę przez cały czas utrzymywał z nami kontakty naukowe i towarzyskie. Do końca fascynował i imponował nieuzwykłą błyskotliwością wypowiedzi, refleksem, poczuciem humoru, szczególnie sytuacyjnego.

Wiadomość o śmierci Pana Profesora pograżyła nas w głębokim żalu i smutku. Pozostanie w naszej pamięci jako osoba niezwykle życzliwa, otwarta, pełna optymizmu oraz życiowej mądrości.

*dr Henryk Kasprzyk
dr Jadwiga Grabarkiewicz-Szczęśna
prof. dr hab. Piotr Goliński*

nictwa, a także Kapituły Godła Promocyjnego Teraz Polska. Był głównym doradcą do spraw technologii i produkcji w wielu prestiżowych fabrykach mebli, w tym m.in.: Balma S.A., Maro S.A., Swarzędzkie Fabryki Mebli S.A., Meblotap S.A.

Wyniki Jego oryginalnych prac naukowych, a także osiągnięć dydaktycznych, wyróżnione były: dwukrotnie nagrodą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, złotym i brązowym krzyżem zasługi, dwunastoma nagrodami Rektora macierzystej Uczelni oraz medalem pamiątkowym z okazji dziesięciolecia TMMT. W 1994 roku uzyskał trzeci stopień specjalizacji zawodowej w zakresie nauczania przedmiotów drzewnych, nadany przez Główną Komisję ds. Specjalizacji Zawodowych Nauczycieli.

Doktor inż. Lech Kapica (1944–2009)

Miał znakomicie opanowany warsztat naukowy i dydaktyczny. Wykształcił dwa pokolenia absolwentów Wydziału Technologii Drewna Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu, zawsze zyskując ich szczerze uznanie i szacunek. Swoją znakomitą wiedzę praktyczną swobodnie i z ogromnym zaangażowaniem przekazywał młodzieży z Zespołu Szkół Budowlanych w Poznaniu oraz Zespołu Szkół Nr 1 im. Powstańców Wielkopolskich w Swarzędzu, będąc wychowawcą i znakomitym opiekunem uczniów klas o profilu technologii drewna.

Urok osobisty dr. inż. Lecha Kapicy, Jego otwartość na współpracowników i studentów, unikatowa życzliwość, koleżeńskość, przychylność i niewyczerpana tolerancja wobec wszelkich niecodzienności, zawsze ulepszały każdy powszedni dzień. Współpraca z dr. inż. Lechem Kapicą była przyjemnością i jak zawsze sposobnością do zacerpnięcia z bogatego i usystematyzowanego doświadczenia, którym Lech Kapica dzielił się bezinteresownie.

Dziewiątego lutego 2009 roku opuścił nas Człowiek wielkiego formatu, eleganckich i transparentnych zasad, niezwyklej inteligencji i serdeczności, który pozostawił trwałe i niezwykle ślad w historii oraz dokonaniach Katedry Meblarstwa.

*W imieniu pracowników Katedry Meblarstwa
prof. dr hab. Jerzy Smardzewski*

KOŁO PTTK W 2008 ROKU – PODSUMOWANIE

Punkt widokowy w Łęczekach

Rok 2008 był trudny dla „Wieści Akademickich”, a zbieg okoliczności sprawił, że nie był łatwy również dla naszego Koła PTTK. Za chwilę wyjaśnię, dlaczego.

Nie ukazał się numer „Wieści”, do którego przygotowałem podsumowanie sezonu 2007. Obliczyłem wtedy, że w tamtym roku byliśmy poza domem przez 29 dni i 23 noce. W wycieczkach uczestniczyło ponad 200 osób, a autobus przejechał prawie 3000 kilometrów. Nie podliczałem przejazdów pociągami i samochodami, ale wyliczyłem, że uczestnicy obozu górskiego (w 2007 roku zorganizowano go w Beskidach: Śląskim w Polsce i Śląsko-Morawskim w Czechach) zdobyli w pieszych wędrówkach 4705 punktów na górską odznakę turystyczną. Czworo rekordzistów zebrało tych punktów po 247. Szczegółowe informacje o wszystkich imprezach były zamieszczane na bieżąco w „Wieściach”, czuję się więc zwolniony z ich przypominania. Muszę jednak napisać o pewnych zawiłościach finansowo-podatkowych, które pojawiły się pod koniec 2007 roku, a które chciałem wyjaśnić (szczególnie wycieczkowiczom zaskoczonym przez Dział Plac i Stypendiów) w owej niepublikowanej informacji.

Otóż Ustawa z dnia 26 lipca 1991 roku o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r. nr 14, poz. 176 z późniejszymi zmianami) stwierdza, że opodatkowaniu podatkiem dochodowym podlegają wszelkiego rodzaju dochody (z wyjątkiem dochodów zwolnionych od podatku na podstawie tej samej ustawy lub od-

ębnych przepisów). Za przychody ze stosunku pracy uważa się nie tylko wypłaty w formie pieniężnej, ale również wartość innych świadczeń. Wśród dochodów zwolnionych od podatku ustawa wymienia m.in. świadczenia okolicznościowe (w ograniczonej wysokości) otrzymywane przez pracownika, w szczególności paczki świąteczne dla dzieci oraz bilety na imprezy sportowe lub kulturalne, a także świadczenia rzeczowe otrzymywane przez emerytów i rencistów od zakładu pracy i związków zawodowych.

Ustawa nie precyzuje, co należy rozumieć przez świadczenia rzeczowe, ograniczając się tylko do wymie-

Kościół w Kamionnej

Łęczekach, pierwszy pomnik odświeżony w tym tysiącleciu

nionych wyżej przykładów. Zgodnie z kodeksem cywilnym rzeczami są tylko przedmioty materialne, zatem świadczenia nie mające charakteru materialnego nie są uznawane za świadczenia rzeczowe. Na tej podstawie Dział Plac i Stypendiów naliczył podatek dochodowy od częściowego dofinansowania z Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych wszystkim uczestnikom wycieczek zorganizowanych w 2007 roku przez nasze Koło PTTK. Zasady te obowiązywały również w minionym roku i obowiązują nadal.

*

W 2008 roku pojawił się jeszcze jeden problem finansowy, ponieważ decyzja o tradycyjnym dofinansowaniu z ZFŚS zapadła dopiero w lipcu, przy czym przez długi czas nad całością unosił się bardzo duży znak zapytania (będzie dofinansowanie, czy nie będzie?). Dlatego musieliśmy odwołać wszystkie wiosenne wycieczki (oprócz wyjazdu „w nieznanie”). Odwołaliśmy też zaplanowaną na czerwiec tygodniową autokarówkę w Beskid Niski i jego Pogórze. Próba zorganizowania zastępczego wyjazdu w dorzecze Dolnej Odry we wrześniu (po przyznaniu dofinansowania) nie powiodła się z powodu wcześniejszego wykorzystania urlopów przez większość potencjalnych wycieczkowiczów.

Pełnym sukcesem zakończył się zorganizowany na przełomie lipca i sierpnia obóz górski w Bieszczadach. Relację z tego wyjazdu dla „Wieści Akademickich” przygotowałem w dwóch częściach. Gdy piszę te słowa, pierwsza z nich jest już prawdopodobnie w druku.

*

Wycieczka „w nieznanie”, otwierająca niezbyt udany sezon wycieczkowy 2008 roku, była jednak udana, a odbyła się w niedzielę, 30 marca. Ze względu na bardzo duże zainteresowanie zdecydowaliśmy się zorganizować ją mimo braku dofinansowania – z pełną odpłatnością uczestników. Przygotowujący wycieczkę dr inż. Włodzimierz Łęcki jak zwykle do ostatniej chwili utrzymywał trasę w tajemnicy (stała nazwa imprezy). Celem wycieczki okazała się Ziemia Sierakowska. Zwiedziliśmy m.in. ośrodki edukacyjne w Chalinie i w Mniszkach, a także liczne zabytki w Międzychodzie i gotycki kościół w Kamionnej. Podziwialiśmy piękno krajobrazu z punktów widokowych w Łęczekach i Grobii. Przeprawiliśmy się promem przez Wartę do Puszczy Noteckiej, gdzie w obiektach leśniczówki Mokrzec zwiedziliśmy muzeum nieistniejącej wsi Ratusz. Byliśmy tam gościnnie przyjęci przez gospodarzy tego terenu, w tym pana nadleśniczego z Międzychodu, mgr inż. Piotra Bielanowskiego.

*

W bieżącym roku mija 40 lat od utworzenia naszego Koła. O zamiarach na rok jubileuszowy napiszę przy następnej okazji.

dr hab. Jerzy Świigoń

Grobia – punkt widokowy

Prom w Zatomiu – przed zejściem na ląd

Leśniczówka Mokrzec

– polana rekreacyjna

O nieistniejącej wsi Radusz opowiada nadleśniczy, pan Piotr Bielanowski

Tyle zostało ze szkoły w Raduszu

fol. Jerzy Świągół, Szymon Godynicki

Kościół w Kamionnej

Ośrodek edukacyjny Mniszki

Powitanie

Miłe spotkania

Profesorskie pogawędki

BAL

Wydziału
Melioracji
i
Inżynierii
Środowiska

Tańce, tańce, tańce...

Parkiet zawsze pełen

Coś dla ciała

Tańczono w różnym stylu

Babskie ploteczki